

την υγεία μας να χρωμε
που να μην ξεμερλώσουμε...

ΘΕΡΣΙΤΗΣ

ΝΟΕΜΒΡΗΣ 10

ΤΕΥΧΟΣ

4

ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΟΥ ΙΛΙΟΥ-ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗΣ-ΑΓΙΩΝ ΑΝΑΡΓΥΡΩΝ

ΣΧΟΛΙΑ & ΕΙΔΗΣΕΙΣ

από τον ορατό και άορατο περί-
βολο των γειτονιών μας και όχι
μόνο... **ΣΕΛ. 2-3 & 12,18**

ΚΑΛΙΚΡΑΤΗΣ & ΕΚΛΟΓΕΣ

από τα μνημόνια και
τη διαμεσολάβηση
στην αυτοοργάνωση **ΣΕΛ. 8-9**

ΕΡΓΑΣΙΑΚΑ

από την "κρίση", στην τυποεκδοτική,
στον αγώνα των εργαζομένων στα ελ-
ληνικά γράμματα και πάλι πίσω στα
"εργατικά ατυχήματα" **ΣΕΛ. 4-5**

και η ανυπομονησία όλων αυτών που βιώνουν στο πετσί τους,
με τους χειρότερους όρους την "κρίση" και την "ανάκαμψη"
των αφεντικών και των εθνικών οικονομιών τους...

...θα φέρει τον κόσμο ανάποδα
θα φερετ γοδ κροατο αλασιορα

ΑΠΟΧΗ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ ΣΤΙΣ ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ

ΣΕΛ. 10-11 ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ "ΚΑΘΑΡΗ ΠΟΛΗ"

σθίνοντας απαριθμάνι στις
γειτονιές της Αθήνας

ΣΕΛ. 14-15 ΠΑΡΚΟ ΤΡΙΤΣΗ

φιλέτο για "πράσινους
επενδυτές"

ΣΕΛ. 13 ΕΚΤΟΣ ΦΥΛΟΥ η επίθεση της "εκκεντρικότητας"

ΤΡΟΜΟΝΟΜΟΣ

Επιτέλους! Είμαστε όλοι
ίσοι απέναντί του! Οι νέες
διατάξεις. **ΣΕΛ. 6-7**

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ

από τις μπακαλίστικες ευαισθη-
σίες των δημάρχων, τις προεκλο-
γικές γλάστρες και λακούβες που
μας σαρκάζουν, την ανάπλαση
του άλσους Ιλίου ως τα "πράσινα"
σχέδια ανάπτυξης... **ΣΕΛ. 2-3,18**

Θερσίτης

χώρος
ραδιουργίας
και ανατροπής
Νέστορος & Ευαγγελιστρίας
ΙΛΙΟΝ

www.thersitis.gr

sitisther@yahoo.gr

Η εφημερίδα αυτή τυπώθηκε σε 5 χιλιάδες αντίτυπα και

μοιράζεται χέρι χέρι

και πόρτα πόρτα, στους δρόμους της πόλης

χωρίς αντίτιμο. Χωρίς αντίτιμο γιατί θέλει να μπλοκάρει τις «αυτονόητες» καθημερινές σχέσεις και ροές των αξιών χρήσης και των ανταλλακτικών αξιών που χαρακτηρίζουν ανθρώπους, πράγματα ή προϊόντα. Το όποιο κόστος του δε θα μπορούσε και δε θα ήθελε να εκμηθεθεί, να αποτυπωθεί και να εξαργυρωθεί με κάποιο χρηματικό ισοδύναμο.

Εξάλλου φτιάχτηκε για να **αντι-πληροφορήσει**. Γι' αυτά που υπάρχουν οργανωμένα και δυνατά στο κοινωνικό πεδίο, με προοπτική την ατομική και κοινωνική απελευθέρωση. Για τις μικρές και μεγάλες **ιστορίες, κοινωνικά πειράματα, δράσεις, ειδήσεις** που παραμένουν στη σκιά των θεσμοσμένων μηχανισμών πληροφόρησης, είτε γιατί είναι άβολα στα αυτιά των αφεντικών του κόσμου όταν ακουστούν, είτε γιατί τα ίδια δεν ενδιαφέρονται να γίνουν κομμάτι και είδηση αυτών των μηχανισμών, αλλά στήνουν τους δικούς τους διαύλους επικοινωνίας στο κοινωνικό πεδίο.

Η εφημερίδα αυτή θα τριγυρνάει **στους δρόμους των**

γειτονιών μας, θα μιλάει σε αυτούς και για αυτούς, φτιαγμένη από τον Θερσίτη -χώρο ραδιουργίας και ανατροπής- και τους ανθρώπους του. Με το πάθος της άρνησης, το πείσμα της ανυποταγής και την ευαισθησία της εξέγερσης...

Έφτασαν και στην Πετρούπολη οι γεμάτες ενθουσιασμό εξαγγελίες περί δημιουργίας κοινωνικού παντοπωλείου. Σύμφωνα με τις διακηρύξεις του δήμου το εγχείρημα αυτό είναι ήδη έτοιμο και θα στεγαστεί δίπλα από το θερινό σινεμά της Πετρούπολης.

Δεν είναι η πρώτη φορά που, εν καιρώ κρίσης, δήμοι και θεσμικοί φορείς επαναφέρουν στο προσκήνιο **την ζήτηση της κοινωνικής αλληλεγγύης**. Παρόμοιες προσπάθειες έχουν ήδη γίνει στην Αθήνα, τον Πειραιά, τους Α. Αναργύρους, το Ίλιον. Αλλά ας αποσαφηνίσουμε λίγο τους όρους:

Σε μία συνθήκη όξυνσης της κοινωνικής δυστυχίας, **αυτοί που τη δημιουργούν έρχονται να μιλήσουν για κοινωνική αλληλεγγύη. Δεν είναι παράδοξος αυτός ο σαρκασμός...**

Τα κοινωνικά παντοπωλεία έρχονται να δώσουν άλλοθι στον

καπιταλισμό -που θέλει να πείσει ότι έχει και «ανθρώπινο πρόσωπο». Είναι η επανίδρυση των **«φιλόπτωκων ταμείων»** για την «εκπλήρωση» των κοινωνικών αναγκών και ο κατευνασμός ενδεχόμενων προθέσεων για μαζικές απαλλοτριώσεις σε ναούς του εμπορεύματος. Οι πολυεθνικές -τύπου Carrefour- που αναλαμβάνουν ένα κοινωνικό παντοπωλείο (με επίδωξη αφενός τις μεγάλες φορολογικές απαλλαγές στο όνομα της «εταιρικής κοινωνικής ευθύνης και ευαισθησίας» κι αφετέρου την ίδια τη διαφήμιση του ομίλου), προσφέρουν ταυτόχρονα τις χειρότερες συνθήκες εργασίας στους υπαλλήλους τους και επιφυλάσσουν μαζικές απολύσεις. Οι εκάστοτε τοπικοί άρχοντες δε, με τις διακηρύξεις περί κοινωνικού παντοπωλείου προσπαθούν με ψευτοευαισθησίες και φιλανθρωπίες να κερδίσουν ψήφους για τις «κοινωνικές τους πρωτοβουλίες» (δεν είναι καθόλου τυ-

ΕΡΓΑ & ΗΜΕΡΕΣ

προεκλογικά

Είχαμε γνώση και εικόνα για τα **δημόσια έργα βιτρίνα** που πολύ συχνά βλέπουμε να εκτελούνται γύρω μας χωρίς πάντως να κρίνεται απαραίτητα αναγκαία η αναφορά σε αυτά. Τα έργα όμως των τελευταίων εβδομάδων, στις γειτονίες μας αξίζουν, τουλάχιστον, την προσοχή μας. Η «πράσινη» ντισίδα της οδού Δημοκρατίας στους Αγίους Αναργύρους, οι ποδηλατόδρομοι και οι πεζοδρομήσεις στο κέντρο του Ιλίου, τα δέκα φυτεμένα δέντρα σε οικόπεδο επί της οδού Ελαιών, οι ασφαλτοστρώσεις σε αρκετούς δρόμους της Πετρούπολης είναι ορισμένα από τα έργα που δρομολογήθηκαν, πραγματοποιήθηκαν και διαφημίστηκαν ως έργα πνοής και ανάπλασης από τους δήμους το προηγούμενο διάστημα. Για τα οποία δαπανήθηκαν πολλές χιλιάδες ευρώ, χωρίς το παραμικρό έστω αντίκρισμα για την ζωή των κατοίκων, η οποία καθημερινά όχι μόνο απαξιώνεται επιδεικτικά από τους δημάρχους και τα δημοτικά συμβούλια αλλά επιβαρύνεται διαρκώς με τις συνεχείς αυξήσεις των δημοτικών φόρων και τελών. Με αυτό τον τρόπο, την τελευταία κυριολεκτικά στιγμή οι δήμαρχοι προσπαθούν να πείσουν πως αναβαθμίζουν την ποιότητα ζωής και αλλάζουν την εικόνα της πόλης.

Προσπαθούν να πείσουν πως έχουν οικολογικές ανησυχίες, γι αυτό και τοποθετούν γλάστρες και φυτεύουν μετρημένα στα δάκτυλα δέντρα. Όταν μάλιστα οι ίδιοι συνέβαλαν στην καταστροφή του πευκώνα Αγίων Αναργύρων και συμβάλλουν στην καταστροφή και την εμπορική εκμετάλλευση του πάρκου Τρίστον.

Οι τόνοι ασφάλτου που μάλωσαν όπως -όπως τον τελευταίο μήνα όλα τα στενά των γειτονιών μας, κάθε τρύπα και λακκούβα, είναι μια σαρκαστική υπενθύμιση πως έρχονται δημοτικές εκλογές. Αυτό το γλοιώδες (και ιστορικό) αντανάκλαστικό των δήμων σε κάθε προεκλογική περίοδο είναι η πιο ξεκάθαρη επιβεβαίωση για το πώς αντιλαμβάνονται τις γειτονίες και τους κατοίκους τους: **προχειρότητα, διεκπεραίωση, φτήνια, δημόσιες σχέσεις, απαξία, κυνισμός.** «Ευταξία» και (εμφανειακή) καθαριότητα, για την τόνωση ενός κοινωνικού συντηρητισμού και καθωσπρεπισμού που «παρηγορείται» και «πυκαλάει» (γιατί «κάτι τουλάχιστον γίνεται!») με τις μπαλωμένες λακκούβες. **Αλήθεια πόση ασφάλτος χρειάζεται για να μπαλώσεις την πιο βαθιά χρεοκοπία;**

ΜΠΑΚΑΛΙΣΤΙΚΕΣ ΕΥΑΙΣΘΗΣΙΕΣ

και στην Πετρούπολη

καίο ότι η εξαγγελία για το κοινωνικό παντοπωλείο στην Πετρούπολη έγινε σε προεκλογική περίοδο.

Η αλληλεγγύη για μας δεν έχει καμία σχέση με φιλανθρωπίες. Ούτε μπορεί να κωρέσει σε προεκλογικές εκστρατείες, σε τερτίπια φορολογικών απαλλαγών και σε επικοινωνιακά παιχνίδια. Είναι μία σχέση βαθιά συλλογική. Παίρνει το πραγματικό της νόημα όταν αυτοοργανωμένα απαντά στους όρους της κυριαρχίας με χαριστικά παζάρια, συλλογικές κουζίνες, μαζικές αρνήσεις πληρωμών, μαζικές απαλλοτριώσεις, συλλογικές υποδομές αλληλοβοήθειας. Χιτίζεται καθημερινά και ξετυλίγει τις δυναμικές της όταν οι καταπιεσμένοι αποφασίζουν να πάρουν τις ζωές τους στα χέρια τους και να απαντήσουν σε κάθε διαμεσολάβηση των αναγκών τους.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΜΙΑ ΓΝΩΣΗ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΗ

από τη χρηματική συνδιαλλαγή,
τους ρόλους ειδικών και αυθεντιών
δασκάλων και μαθητών
στήνουμε τα αντισχολεία της χαριστικότητας,
της ανυποταξίας, του μοιράσματος της γνώσης.

Στο χώρο του Θερσίτη θα αρχίσουν κύκλοι

αντιμαθημάτων-αυτομόρφωσης

ανοιχτά για τον καθένα-καθεμία:

για μουσικά όργανα (κιθάρα, μπουζούκι), θεωρία της μουσικής, μαθήματα πλεκτρ. υπολογιστών (γραφιστικά προγράμματα), μαθήματα επιδιόρθωσης και μεταποίησης ρούχων, φωτογραφικό εργαστήριο, μαθήματα πρώτων βοηθειών... και έρχονται κι άλλα...

Η πρώτη συνάντηση για ενημέρωση-συνδιαμόρφωση-συζήτηση

για τα αυτοοργανωμένα μαθήματα και την αυτομόρφωση την

Κυριακή 21 Νοέμβρη στις 6μμ.

στο χώρο του Θερσίτη Νέστορος και Ευαγγελιστρίας-Ιλίου (απέναντι από το τέρμα του 732)

ΛΕΩΦ. ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

γλάστρες κυνισμού

«Σημαντική αισθητική αναβάθμιση της Λ. Δημοκρατίας αποτελεί η τοποθέτηση από τον Δήμο Αγίων Αναργύρων μικρών δένδρων μέσα σε καλαίσθητες πολύχρωμες υποδοχές κατά μήκος της διαχωριστικής νησίδας στο μέσον της οδού.

Με την παρέμβαση αυτή η κεντρική λεωφόρος της πόλης μας απέκτησε

χρώμα και πο-
σαφή φυ-
σιογνω-
μία»

έγραφε σε δελτίο τύπου ο δήμος των Αγίων, για τα φυτά με ημερομηνία λήξης (αλλά σε πολύχρωμες γλάστρες!!!) που τοποθέτησε. 30 γλάστρες για τα 500 ξεριζωμένα δέντρα του πευκώνα! Μήπως είναι τα «αντισταθμιστικά οφέλη» που έλεγε ότι πήρε ο δήμος από το ΥΠΕΧΩΔΕ για την ισοπέδωση του Πευκώνα; **Οι πολύχρωμες γλάστρες στη Δημοκρατίας είναι η πιο «ποπ» επιβεβαίωση του κυνισμού των τοπικών αρχόντων...**

ΑΝΑΠΛΑΣΗ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΜΑΝΤΡΩΜΑ

Άλσος Ιλίου

Εδώ και κάποιους μήνες, το άλσος Ιλίου έχει μετατραπεί εξ' ολοκλήρου σε έναν **εμπορικό τόπο αμέτρητων τραπεζοκαθισμάτων**. Η μεταμόρφωσή του από ελεύθερο χώρο συνάντησης νεολαίων της περιοχής σε χώρο εκτεταμένης εμπορικής εκμετάλλευσης, συντελέστηκε ύστερα από διαδοχικά -μέσα στα χρόνια- έργα «ανάπλασης» που υλοποίησε ο δήμος Ιλίου στο άλσος και τους τριγύρω δρόμους. Τα τελευταία κονδύλια για τα έργα «ανάπλασης» άγγιξαν τα 300.000 ευρώ και δαπανήθηκαν σε εποχή «οικονομικής κρίσης» για αλλαγές κρασπέδων, κυβόλιθων, πλακών πεζοδρομίων, φωτιστικών σύλων και έργων οδοποιίας.

«Λεφτά υπάρχουν» λοιπόν για τους τοπικούς διαχειριστές του δημόσιου χρήματος, όταν αυτά πρόκειται να δαπανηθούν προς όφελος των ιδιωτικών επιχειρήσεων και των νυκτομάγαζων που έχουν πνίξει την περιοχή του άλσους, αλλά και προς όφελος της «αποστείρωσης» των δημόσιων χώρων.

Με τη νέα ανάπλαση του άλσους, αυξήθηκαν οι διαθέσιμοι χώροι για τα τραπεζοκαθίσματα των καφετεριών και των εστιατορίων (και συνακόλουθα αυξήθηκαν και τα έσοδα των ταμείων του δήμου από τα αντίστοιχα τέλη ενοικίασης), ενώ εξαφανίστηκαν τα παγκάκια κι οι ελεύθερα προσβάσιμοι χώροι του άλσους όπου μπορούσε κάποιος/α ελεύ-

μάντρωμα: αλλού με κάγκελα, αλλού με τραπεζοκαθίσματα

θερα και δίχως την καταβολή χρηματικών αντιτίμων να σταθεί και να απολαύσει τη δροσιά του άλσους και τα δέντρα. Ακόμη, με τα τελευταία έργα ανάπλασης, το άλσος φωτίστηκε και παραδόθηκε σε ιδιωτικές εταιρείες φύλαξης (κυρίως) τις νυκτερινές ώρες, **εκτοπίζοντας με αυτόν τον τρόπο όσους δεν μαντρώνονται στα μαγαζιά και στο lifestyle.**

Είναι αδιαμφισβήτητο λοιπόν πως η **ανάπλαση δεν εξυπηρετεί τίποτε άλλο πέρα από τον κόσμο των εμπόρων και της καταστολής.** Όμως όσο οι δήμαρχοι, οι φύλακες, οι μαγαζάτορες κι οι μπράβοι θέλουν τους δημόσιους χώρους στείρους, όπως η σκέψη τους, και άψυχους, όπως τα εμπορεύματά τους, τόσο οι χώροι αυτοί θα πρέπει να κυοφορούν την κοινωνική ανυπακοή.

ΜΑΤ ΣΤΗΝ ΑΚΡΟΠΟΛΗ

εθνοσωτήριος επέμβαση για τον τουρισμό

Ένα σχόλιο για το πώς η ομοιότητα με πρόσωπα, εποχές και καταστάσεις **δεν είναι καθόλου συμπτωματική.**

Τελικά φαίνεται πως η καταστολή για το δοσίλογο ελληνικό κράτος δεν έχει πάτο. Τελευταίο περιστατικό η εισβολή των κιτών-ταγματσαφιλτών (ΜΑΤ) στο χώρο της ακρόπολης, για τη βίαιη απομάκρυνση κάποιων **συμμοριτών εργαζομένων** που διαμαρτύρονταν γιατί παραμένουν για δύο σχεδόν χρόνια απλήρωτοι, ενώ παράλληλα επίκειται και η οριστική απόλυσή τους, με την οριστική λήξη των συμβάσεών τους και παρά το γεγονός ότι καλύπτουν πάγιες ανάγκες. Δημοσιογραφικές πληροφορίες μάλιστα ανέφεραν πως μετά την επιτυχημένη επέμβασή τους, οι άνδρες των ματ σε μια σύντομη και σεμνή τελετή, ύψωσαν στον ιερό βράχο τη σημαία της χρυσής αυγής με την οποία και συνεργάζονται τα τελευταία τριάντα χρόνια.

Το γεγονός της εισβολής των σύγχρονων γερμανο-τσολιάδων, η ρίψη χημικών, τα γνωστά κλωστομπουνιδία και το ακόμα πιο γνωστό ύφος «αναρχοκουμμούνια ήρθε η ώρα σας» έκαναν το γύρο του κόσμου, πέρασαν για λίγο και από Ελλάδα μεριά, όπου στα δελτία των 8 η πρώην κνίτσοσα όλγα τρέμπ, ο πάντα δεξιός γιάννης πρετεντέρης και ο πρώην κνίτης παύλος τσίμας, **γεμάτοι αγανάκτηση αναρωτιόνταν:** «μα με ποιο δικαίωμα, καταλαμβάνουν την ακρόπολη, σπάνε πόρτες και αλλάζουν κλειδαριές και αναγκάζουν τον

υπουργό μας τον χρήστο τον παπουτσιά (στην πιάτσα του κολωνακίου γνωστότερος και ως «**χρηστάρας ή σάμινας ή θαλασσοπνίκτης**») να στέλνει εργαζόμενους ανθρώπους (που λέει για τους αστυνομικούς η επίσης κνίτσοσα λιάνα κανέλλη και σύσσωμος ο συριζα) να ξυλοφορτώνουν αρχαιοφύλακες, υπαλλήλους και κάμεραμεν;;;». Το θέμα όμως δεν είχε συνέχεια γιατί το κανάλι έπρεπε να συνδεθεί επειγόντως με κάποιο φιλανθρωπικό σουαρέ που διοργάνωνε στην Εκάλη, για τα φτωχά παιδάκια όλου του κόσμου, η γυναίκα του καναλάρχη κυρία Μαριάννα Βαρδινογιάννη. Όπως πληροφορηθήκαμε στη συνέχεια του δελτίου ο μπουφές στο εν λόγω σουαρέ αποτελούνταν από.....

φωτό από τα ηρωικά ΜΑΤ τη στιγμή που σώζουν τον ελληνικό τουρισμό από τα δόντια των απεργών συμβασιούχων

Αφορμές για Συναντήσεις των Αρνήσεων

ο χώρος του **Θερσίτη** είναι ανοικτός κάθε Παρασκευή από τις 8 μ.μ. για συναντήσεις με πηγαδάκια, συλλογικά «μαγειρέματα», δημιουργικούς πειραματισμούς, μουσικές συμπράξεις, προβολές, downloading, δανειστική βιβλιοθήκη, αρχείο εντύπων και αφισών, αυτοσχέδιες συζητήσεις...

Συναντήσεις αρνήσεων στον κόσμο του χρήματος και του εμπορεύματος, στον κόσμο των παθητικών διασκεδάσεων και της αστικής τέχνης, της μοναξιάς και της πλήξης, των στρατών και της αστυνομίας, των κομματικών μαντριών και της διαμεσολάβησης, του ρατσισμού και του σεξισμού, της κάθε είδους πρέτσας...

6 Συναντήσεις ελευθερίας μέσα στον χρόνο... του Θερσίτη κάθε Παρασκευή από τις 8 μ.μ.

Νέστορος & Ευαγγελιστριάς - Ιλιον
απέναντι από το τέρμα του 732
www.thersitis.gr

συνέλευση κάθε Τετάρτη στις 6.30 μ.μ.

ΜΗΠΩΣ Ο ΣΤΟΧΟΣ

Ξεκινά από τα πόδια;

Είναι γνωστό πως η οικονομική κρίση είναι εδώ για να οξύνει κι άλλο τις ταξικές αντιθέσεις, οδηγώντας έτσι το κοινωνικό σώμα σε καταστάσεις που θα τις ονομάζαμε **κανιβαλικές**. Πέρα όμως από τις όποιες αντιθέσεις εκδηλώνονται μέσα στο κοινωνικό σώμα, φαίνεται πως και το ίδιο το κράτος επιφυλάσσει αντίστοιχη αντιμετώπιση προς τους υπηκόους του. Έτσι τα πάντα, συμπεριλαμβανομένων και των ίδιων μας των ζώων, **γίνονται δημοσιονομικά μεγέθη και κόστος που πρέπει να μειωθεί για το «δημόσιο συμφέρον»**, γεγονός που οδηγεί στην υιοθέτηση του απόλυτου **κυνισμού από την πλευρά του κρατικού μηχανισμού**.

Κάπως έτσι μόνο μπορούμε να διαβάσουμε την αρχική απόφαση του Ι.Κ.Α. να σταματήσει τη χορήγηση ειδικών υποδημάτων στους ασθενείς με διαβήτη που κινδυνεύουν με ακρωτηριασμό των κάτω άκρων. Και αυτό θα γινόταν γιατί «... **δεν αποφεύγεται ο ακρωτηριασμός του ποδιού, απλώς καθυστερεί για ένα-δύο χρόνια και το αναμενόμενο όφελος θα είναι μικρότερο από το προβλεπόμενο κόστος**» όπως αναφέρει ο ίδιος οργανισμός σε έγγραφο του. Η κατακραυγή που δημιούργησε βέβαια η δημοσιοποίηση αυτού του εγγράφου ανάγκασε τους υπεύθυνους να προχωρήσουν σε αναδίπλωση και σε γνωστούς χειρισμούς των πάσης φύσεως διοικητών του δημοσίου, που ρίχνουν τις ευθύνες στην προηγούμενη διοίκηση – αν και οι ίδιοι ήταν η προηγούμενη διοίκηση!

Δεν παραπλανούμαστε όμως από τις εκ των υστέρων δηλώσεις και τα μπαλώματα των καρεκλοκένταυρων της εξουσίας. Το πρωτογενές ανανακλαστικό του ασφαλιστικού οργανισμού στη συγκεκριμένη περίπτωση, είναι αποκαλυπτικό της «καινουργίας» φιλοσοφίας με την οποία υφάινεται η μοίρα μας από το κράτος. Και αυτό επιβεβαιώνεται και από τη γενικότερη κατάσταση που επικρατεί στον τομέα της υγείας. **Ήδη τρία νοσοκομεία στην περιοχή των Πατησίων οδεύουν προς κλείσιμο (μεταξύ αυτών και το Παμμακάριστος) επειδή έχουν χαρακτηριστεί ως μη προσοδοφόρα, την ίδια στιγμή που είναι σε όλους μας γνωστή η έλλειψη κλινών για περίθαλψη αρρώστων**.

Είναι λοιπόν προφανές πως και τα τελευταία θεσμικά ψιμύθια καταρρέουν μέσα στην επιτάχυνση που φέρνει η κρίση. Και αν μέχρι τώρα υπήρχε μόνο η ανασφάλεια για ένα αβέβαιο μέλλον, τώρα αυτό το αίσθημα μεταβάλλεται σε φόβο για την ίδια μας την ύπαρξη, σε περίπτωση που πέσουμε στην ανάγκη τους λόγω αρρώστιας ή ατυχήματος. Όλα αυτά αποτελούν την απόδειξη της απόλυτης απαξίωσής μας, από τη μεριά της κυριαρχίας. Το ερώτημα που τίθεται είναι: σε τι άλλο μπορούμε ακόμα να ελπίζουμε προκειμένου να μην επιταχύνουμε την καταστροφή αυτού του κόσμου της εκμετάλλευσης;

“ Το 2009 καταγράφηκαν επίσημα 126 θανατηφόρα εργατικά δυστυχήματα. Όσα δηλαδή και ο μέσος όρος της τελευταίας 5ετίας. Τα μισά από αυτά γίνονται στον τομέα των κατασκευών-οικοδομών. Η πτώση του όγκου εργασιών στις κατασκευές για το 2009 υπολογίστηκε σε 28%. Κάποιος θα περίμενε και μια αντίστοιχη μείωση 28% των θανάτων εργατών σε ώρα δουλειάς. Όμως τα μαθηματικά της εκμετάλλευσης λειτουργούν με τις δικές τους εξισώσεις. Τα κέρδη των αφεντικών έχουν σταθερό φόρο αίματος...”

ΔΥΟ ΚΟΣΜΟΙ ΣΥΝΑΝΤΙΟΥΝΤΑΙ

Η φωτο αριστερά είναι από ουρά ανέργων στις ΗΠΑ την περίοδο της μεγάλης οικονομικής κρίσης του 1929. Δεξιά είναι φωτο από την καθημερινότητα και τις ουρές στους ΟΑΕΔ των γειτονιών μας. Μάς το έχουν πει: **δεν είναι ίδια η κρίση του 1929 με την τωρινή. Πειστήκαμε; Αλλά έλα που η ιστορία της εκμετάλλευσης των από κάτω, ξαναγυρνάει να στοιχειώσει με τους χειρότερους όρους τις ήττες μας, τις υποχωρήσεις μας, τις ίδιες μας τις ζωές... Το κουμπε ξαναπεί: **οι εργάτες θα αγαπήσουν τον εαυτό τους, όταν ξαναμισήσουν τα αφεντικά τους...****

Και οι απολυμένοι της τυποεκδοτικής τί θα κάνουν;

Άς φάνε παντεσπάνι!!

ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΜΜΑ ΕΧΕΙ ΖΟΡΙΑ

Ένα κόκκινο αστέρι στις λάσπες της κρίσης

«Είναι επιχείρηση που δρα μέσα σε συνθήκες καπιταλιστικής αγοράς και επομένως έχει όλες τις αντίστοιχες δυσκολίες. Σε όλες τις επιχειρήσεις του κλάδου γίνονται απολύσεις. Είμαστε στόχος μιας επίθεσης που μας παρουσιάζει ως μια κερδοφόρα επιχείρηση. Εμείς έχουμε μεγάλη συρρίκνωση των εργασιών μας. Εμείς παλεύουμε κατά του καπιταλισμού. Θα κλείσουν και μεγάλες επιχειρήσεις. Μας περιμένουν στη γωνία με επιθέσεις των τελευταίων χρόνων που αφορούν στην Τυποεκδοτική» **Αλέκα Παπαρήγα σε συνέντευξη Τύπου**

Η Τυποεκδοτική είναι μέσα στις 4 μεγαλύτερες εκδοτικές μονάδες στην Ελλάδα και μόνιμος εργολάβος του ελληνικού δημοσίου σε ό,τι αφορά εκτυπώσεις. Αλλά έχει «ζόρια» και απολύει εργαζόμενους.

Τα θαυμαστά «επιχειρήματα» για την «κακιά την κρίση» από το κόμμα του λαού, είναι «επιχειρή-

ματα» τα οποία, κάθε άλλο «στριμωγμένο» μεγαλοαφεντικό του κλάδου των εκδόσεων (Μπόμπολας, Λαμπράκης κτλ) τα λείει και έπειτα γελάει με την εφευρετικότητά του. «Σ' αυτήν την κατάσταση όταν πέφτει η παραγωγή η λύση είναι να νοικοκυρέψεις τα πράγματα» συμπλήρωνε χωρίς να κοκκινίζει η κόκκινη γραμματέας στη βουλή. Ιστορική νομοτέλεια: όταν ακούς για νοικοκύρεμα επιχειρήσεων κράτα και μια κάρτα ανεργίας.

Δεν παραξενεύομαστε με τις ακροβασίες του ΚΚΕ, με την πρόζα του «ταπεινού και καταφρονημένου», ούτε με το ότι χρησιμοποιεί όλη τη ρητορεία του «ταξικού εκθροού» για να υπερασπιστεί το μαγαζάκι του. Μια ζωή το «ακηδεμόνευτο» κόμμα της εργατιάς, πατάει γερά ανάμεσα στην επαναστατική γυμναστική και την αναπαραγωγή των худαιότερων αξιών του καπιταλισμού. Πάντα βέβαια υποψιαζόμασταν πως το ΚΚΕ (εκτός από την χειραγώγηση, την ηπιοπάθεια και τη νομιμοφροσύνη που σπέρνει) αντιλαμβάνεται τον ταξικό αγώνα όπως τους εργαζόμενους του στην Τυποεκδοτική: ως λογιστικό μέγεθος, που «συρρικνώνει» ή «μεγεθύνει» τον κύκλο εργασιών του, την αναπαραγωγή του κεφαλαίου του και του μηχανισμού του. Εκνευριστικές ιστορικές νομοτέλειες...

ΕΝΟΙΚΙΑΖΟΝΤΑΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ

■ σε τιμή ευκαιρίας

Εννέα χρόνια πριν, το 2001 ξεκίνησε η λειτουργία των προγραμμάτων stage. Εννέα χρόνια μετά, χιλιάδες εργαζόμενοι συνεχίζουν να δουλεύουν **υπό το καθεστώς ομπρίας** των τραπεζών και των μεγάλων πολυεθνικών εταιρειών.

Με το κράτος σε ρόλο μεσάζοντα και δημιουργού των κατάλληλων νομοσχεδίων που βολεύουν πολυεθνικές εταιρείες (όπως η MELLON, ICAP, FIRST DATA κλπ), "νοικιάζουν" εργαζόμενους σε τράπεζες (ΕΘΝΙΚΗ, ΠΕΙΡΑΙΩΣ κ.α.) και πολυεθνικές (VODAFONE κτλ) με το πρόσχημα ανάληψης συγκεκριμένου έργου. Αυτό όμως που ισχύει στην πραγματικότητα είναι ότι οι εργαζόμενοι αυτοί συνεχίζουν να δουλεύουν στη θέση αυτή για πολλά χρόνια μετά το πέρας του έργου καλύπτοντας πάγιες και διαρκείς ανάγκες της εκάστοτε εταιρείας/ομίλου. Βάση του νόμου 2956/2001 ο ρόλος των εταιρειών αυτών είναι να παίζουν το ρόλο του μεσάζοντα, νοικιάζοντας εργαζόμενους και παίρνοντας ένα ποσοστό για το κάθε κεφάλι. Όλες όμως οι εταιρείες πραγματοποιούν παράλληλα διάφορες άλλες εργασίες, από πωλήσεις προϊόντων μέχρι στατιστικές μελέτες για κρατικούς φορείς ανά τον κόσμο. Μην παραλείψουμε

βέβαια να αναφερθούμε και στο γεγονός ότι **οι περισσότερες από τις εταιρείες ενοικίασης προσωπικού είναι θυγατρικές των ήδη υπαρχόντων πολυεθνικών και τραπεζών**. Με αυτόν τον τρόπο μπορούν να απαξολούν εργαζόμενους χωρίς να υπόκεινται αυτοί σε κάποιο καθεστώς συλλογικής σύμβασης.

Έτσι, εργαζόμενοι κάθε ηλικίας δουλεύουν σαν να είναι μόνιμοι, συμβάλλοντας στα τεράστια έσοδα των τραπεζών και των πολυεθνικών, αλλά με αποδοχές πολύ λιγότερες και με διευρυμένο ωράριο σε σχέση με αυτό που προβλέπεται στις επιχειρησιακές συμβάσεις. Αν προστεθεί και το γεγονός ότι για τους εργαζόμενους αυτούς δεν υπάρχει καμία «νομική πρόβλεψη» για τη στοιχειώδη δυνατότητα ίδρυσης κάποιου επίσημου σωματείου, έτσι ώστε να προβληθούν τα αιτήματά τους και να διεκδικηθούν καλύτερες συνθήκες εργασίας, τότε καταλαβαίνουμε τον εργασιακό μεσαίωνα που έχουν εγκαθιδρύσει το κράτος και τα αφεντικά.

ΚΑΜΙΑ ΖΩΗ ΔΕ ΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ

ένας "ενοικιαζόμενος" εργαζόμενος

ΑΓΝΩΣΤΟΥ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑΣ ΙΠΤΑΜΕΝΑ ΕΛΛΕΙΜΜΑΤΑ

■ οι μετανάστες
μας παίρνουν τα ράντζα

«Τους μετανάστες που βρίσκονται στην Ελλάδα χωρίς χαρτιά παρουσίασε ο Ανδρέας Λοβέρδος ως υπεύθυνους για μέρος του «αγνώστου προελεύσεως» ελλείμματος των νοσοκομείων, ύψους 400 εκατ. ευρώ, απαντώντας σε ερώτηση του βουλευτή του ΛΑΟΣ, Αδωνι Γεωργιάδη.»
από τις εφημερίδες 15/10

Η έξυπνη λογιστική καλύπτει πολλά κενά: ειδικά όταν σπίνεται πάνω σε στερεότυπα. Το μάθαμε λοιπόν και αυτό από τη συζήτηση δυο κουστουμάτων κοινοβουλευτικών κρετινών: Για τα ελλείμματα στο χώρο της υγείας φταίνε οι άρρωστοι, παράνομοι και ανασφάλιστοι μελαμψοί και μη φτωχοδιάβολοι.

-Και όχι οι υπερδιογκωμένες συμβάσεις με εργολάβους που κτίζουν νέα νοσοκομεία.

-Οι θρασυτάτοι φαρμακοβιομήχανοι και οι φαρμακαποθήκες που πουλάνε ασπιρίνες για χρυσάφι.

-Οι προμηθευτές των νοσοκομείων με τις υπερτιμολογήσεις.

-Τα καθωσπρέπει μικρά και μεγάλα αφεντικά με τα δις ευρώ που «ξέχασαν» να πληρώσουν σε ασφαλιστικές εισφορές στους εργαζομένους τους (και πολλοί από αυτούς είναι οι «αρρωσιάρηδες λαθρομετανάστες»). Και που κάποιοι (θεωρούμενοι μάλιστα και

πυλώνες της «ανάπτυξης της εθνικής οικονομίας»), με αυτά τα λεφτά που «ξέχασαν» να αποδώσουν - πχ. Βαρδινογιάννηδες- κτίζουν φιλάνθρωπα αντικαρκινικά νοσοκομεία για παιδιά, για να μονοπωλήσουν την αντικαρκινική θεραπεία στην Ελλάδα -αλλά αυτό είναι μια άλλη κουβέντα. Η ουσία αυτής της κοινοβουλευτικής συζήτησης, ήταν το ότι με κερδοσκοπική ευκολία και θεσμικό θράσος, **η ασθένεια κάποιου -οποιοδήποτε- και η παροχή περίθαλψης, από υπόθεση στοιχειώδους κοινωνικής παροχής ανάγεται σε ζήτημα λογιστικής ανταποδοτικότητας** (έχεις; Παίρνεις!-δεν έχεις; Ψοφάς!) αλλά και σημείο κοινωνικής επιτήρησης, σημείο προέκτασης των ρατσιστικών στερεοτύπων, της καχυποψίας των ντόπιων απέναντι στον «ξένο».

ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΣΤΑ "ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ"

■ ...στο δρόμο...

Είναι γνωστό πως η κρίση αποτελεί το καλύτερο και βολικότερο πρόσχημα που χρησιμοποιούν τα αφεντικά προκειμένου να «ξεκαθαρίσουν» τους λογαριασμούς τους με τους εργαζόμενους. Είναι επίσης μια καλή ευκαιρία για να καταλάβουν και οι ίδιοι οι εργαζόμενοι τον τυχοδιωκτικό χαρακτήρα του κεφαλαίου αφού η εποχή προσφέρεται για πάσης φύσεως πτωχεύσεις, συγχωνεύσεις, μεταφορές κεφαλαίων και εκκαθαρίσεις. Έτσι, βλέπουμε συνέχεια επιχειρήσεις να κλείνουν ή να μεταφέρονται, έχοντας βέβαια ολοκληρώσει τον κερδοφόρο για τους φορείς τους κύκλο τους, αφήνοντας πίσω τους δεκάδες ή και εκατοντάδες ανέργους. Τις περισσότερες φορές οι ίδιοι οι εργαζόμενοι δέχονται μοιρολατρικά την κατά-

σταση θεωρώντας αζεπέραστη την πραγματικότητα που δημιουργείται. Αυτό ωστόσο δε συνέβη στην περίπτωση των Ελληνικών Γραμμάτων όταν στις αρχές του Σεπτεμβρίου ανακοινώθηκε στο επιχειρησιακό σωματείο πως εντός ενός μήνα η εταιρεία θα κλείσει και θα μπει σε διαδικασία εκκαθάρισης. Αμέσως οι εργαζόμενοι μπήκαν σε μια διαδικασία αγώνα η οποία, παρά τις αντιφάσεις της, διεκδικεί να σπάσει αυτή ακριβώς τη μοιρολατρεία. Για μια καλύτερη ενημέρωση πάνω στον αγώνα των Ελληνικών Γραμμάτων μεταφέρουμε στο φύλλο μας κείμενο που αλιεύσαμε από το <http://vivliofrikarios.blogspot.com> το blog της εργατικής ομάδας Βιβλιοφρικάρους.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

Από αλλού το περιμέναμε και από αλλού μας ήρθε. Όλοι λέγαμε πως από Σεπτέμβρη θ' αρχίσουν τα κανόνια να βαράνε, όπως -πιστεύαμε- θα αρχίζανε

διαμεσολάβηση που τα κόμματα σπεύδουν να προσφέρουν (βλ. ερωτήσεις στη βουλή από Κ.Κ.Ε. και Συνασπισμό). Ένα ακόμα ζήτημα έχει να κάνει με τη συμμετοχή στις διαδικασίες ανθρώπων που μέχρι πρότινος χειρίζονταν -λόγω θέσης- την τύχη της εργασιακής ύπαρξης (ή μη) των υπολοίπων εργαζομένων και οι οποίοι εκφράζανε τη θέση της διοίκησης. Ο «συνεδελφικός» τους ρόλος ποτέ δεν ξεκαθαρίστηκε και απ' ό,τι φαίνεται δεν πρόκειται να ξεκαθαριστεί ποτέ.

Δεν θα μείνουμε άλλο σε αυτά τα θέματα, όχι γιατί δεν είναι σημαντικά αλλά επειδή δεν θέλουμε να είμαστε οι «κακόπιστοι» της ιστορίας. Το γεγονός ότι οι εργαζόμενοι σε οριζόντια και ισότιμη βάση, θέτουμε μάλιστα προτεραιότητα στην αξιολόγηση των αναγκών που προκύπτουν για τον καθένα ξεχωριστά, είναι μια καλή αρχή. Θα σταθούμε όμως σε γενικότερα σημεία της υπάρχουσας συνθήκης στην οποία όλοι ζούμε.

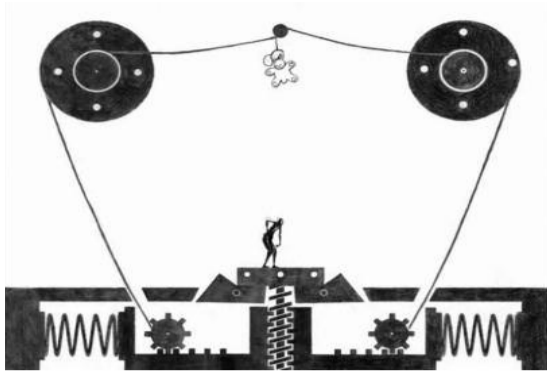
Σαν πρώτο σχόλιο να αναφέρουμε μόνο πως είναι πολύ λογικό να θέτουν ως πρώτο ζήτημα την απαξίωση της επιβίωσής τους, πράγμα τους φέρνει στη θέση να απαιτούν την διασφάλιση των θέσεων εργασίας τους. Είναι όμως επίσης γνωστό πως ο Δ.Ο.Λ. ετοιμάζει και άλλες απολύσεις για τις οποίες μάλιστα αξιώνει από την (ούτως ή άλλως) ξεπουλημένη Ε.Σ.Η.Ε.Α. να κάνει την πάπα. Κάτι τέτοιο κάνει την διεκδικησή τους να αποκτά έναν ουτοπικό χαρακτήρα. «Μεγαλύτερο και από το αίτημα της κατάληψης και της αυτοδιαχείρισης;» μπορεί να ρωτήσουν κάποιοι, ίσως και κακοπροαίρετα...

Ίσως και από αυτό! Είναι πάντως σίγουρο πως έχουμε ήδη μπει σε μια περίοδο που η απαξίωση της εργασίας και των εργαζομένων επακόλουθα, είναι δεδομένη. Αυτή τη στιγμή το μόνο που φαίνεται πως μετράει είναι οι χρηματοπιστωτικοί δείκτες έστω και αν αυτό σημαίνει την εξαθλίωση του συντριπτικού ποσοστού του πληθυσμού. Και όσο και αν βοηθά η συγκυρία (βλ. κρίση) να υπάρχει αυτή η αύξηση της επιθετικότητας του καπιταλισμού, εμείς ποτέ δεν ξεχάσαμε πως ταυτόχρονα αποτελεί φυσική κίνησή του να εξαθλιώνει αυτούς που παράγουν την υπεραξία από την οποία τρέφεται.

Αυτή λοιπόν η συγκυρία που ζούμε είναι η καταλληλότερη για να ξανασυνζητήσουμε τα ζητήματα της αυτενέργειας και της αυτοδιαχείρισης. Ούτως ή άλλως το μόνο που έχουμε πλέον να αντιμετωπίσουμε η καθημερινά εντεινόμενη εξαθλίωσή μας. Τα ζητήματα επί της ουσίας έχουν ήδη τεθεί από τους κυρίαρχους. Σε μας εναπόκειται το να τα ξεπεράσουμε...

ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ

ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΣΤΑ ΕΛΛ.ΓΡΑΜΜΑΤΑ

“Θωρακισμένη” δημοκρατία

μπροστά στις επερχόμενες -λόγω κρίσης- κοινωνικές εκρήξεις

Τον τελευταίο καιρό πληθαίνουν οι περιπτώσεις όπου η κρατική καταστολή ξεδιπλώνεται με ταχύτατο ρυθμό απέναντι σε όσους κι όσες βρίσκονται στους δρόμους. Οι πρόσφατες κινητοποιήσεις των ιδιοκτητών φορτηγών, οι μαθητικές καταλήψεις των ημερών μας, οι αγώνες των συμβασιούχων κ.ά., είναι αγώνες που είτε ήρθαν στο προσκήνιο με αφορμή τα αντικοινωνικά μέτρα του περίφημου μνημονίου είτε αναθερμάνθηκαν μέσα στη γενικότερη οικονομική και πολιτική συγκυρία που διανύουμε. Άσχετα με την ποιότητα, τις αφορμές, τη ριζοσπαστικότητα των αγώνων που γεννιούνται, αυτό που φαίνεται να ενοχλεί περισσότερο τους «από πάνω» είναι η ίδια η κοινωνική αδιαλλαξία. Και αυτό που τους φοβίζει είναι το άπλωμά της, το να γίνει παράδειγμα προς μίμηση σε μελλοντικές εκρήξεις.

Μέσα σε συνθήκες όξυνσης των κοινωνικών αντιθέσεων, η δημοκρατία επιχειρεί να καράξει μια νέα στρατηγική καταστολής. Αν κάποιος δε συναινούν στις «ανάγκες της εθνικής οικονομίας», δεν αποδέχονται μοιρολατρικά τα μνημόνια και την υποτίμηση της ζωής τους θα πρέπει να υποταχτούν στον τρόμο των νόμων, στην πανταχού παρούσα αστυνομία. Να γίνουν στόχος απαξίωσης από τους μηχανισμούς των μμε (έτσι ώστε η καταστολή να προχωρήσει με την συμφωνία της «κοινής γνώμης»). Γίνεται λοιπόν προσπάθεια να διαμορφωθεί όχι μόνο ένα αστυνομικό σχέδιο ενάντια στις επερχόμενες κοινωνικές εκρήξεις, αλλά και να διαμορφωθεί το απαραίτητο κοινωνικά κλίμα, όπου ακόμα και η πρόθεση αντίστασης εγκληματοποιείται. Να διαμορφωθεί ένα κλίμα όπου οι κοινωνικές ομάδες που διεκδικούν και διαμαρτύρονται να στιγματίζονται ως εχθρικές ή επιζήμιες για το κοινωνικό σύνολο.

Από πρόσφατα παραδείγματα κοινωνικών αγώνων, μπορούμε καταφανώς να ανιχνεύσουμε αυτή την στρατηγική κοινωνικής συναίνεσης και καταστολής που περιγράφεται παραπάνω.

Στην περίπτωση της απεργίας των μεταφορέων, το κράτος παρήγαγε τάχιιστα κάποια νέα νομοθετήματα καταστολής και φυσικά έδειξε τον απαραίτητο ζήλο να τα εφαρμόσει. Δεν ήταν μόνο η συνηθισμένη επιστράτευση των απεργών αλλά εκείνη η έκτακτη νομοθετική ρύθμιση που ψηφίστηκε στη βουλή μέσα σε μια νύχτα και έδινε τη δυνατότητα στην αστυνομία να συλλάβει όσους απεργούς δε “συμμορφώνονταν” στο καθεστώς επιστράτευσης, να κατάσχει τα οχήματά τους και να οδηγήσει τους απεργούς στα δικαστήρια με βαρύτερες κακουρηγειακές κατηγορίες που μπορούσαν να επιφέρουν μέχρι και την προφυλάκισή τους (παρακάλυψη συγκοινωνιών κτλ).

Στην περίπτωση των μαθητικών καταλήψεων των ημερών μας, και πάλι διαπιστώνουμε πως, τάχιιστα, το υπουργείο παιδείας σε συνεργασία με τους αρμόδιους εισαγγελείς ενεργοποίησαν μια κατακωνιασμένη νομοθετική ρύθμιση έτσι ώστε να τερματίσουν άμεσα οι καταλήψεις. Μια νομοθετική ρύθμιση που πρώτον υποχρεώνει τους διευθυντές των κατειλημμένων σχολείων να καταθέσουν (βλ. καταδώσουν) στα τοπικά αστυνομικά τμήματα ό,τι μπορεί να φανεί χρήσιμο έτσι ώστε να επέμβει στις καταλήψεις η αστυνομία.

Και δεύτερον παρέχει τη δυνατότητα αυτεπάγγελτης ποινικής δίωξης των (καταληψιών) μαθητών και των γονιών τους.

Στην περίπτωση της πρόσφατης απεργίας των συμβασιούχων του υπουργείου πολιτισμού, οι αρμόδιοι εισαγγελείς και τα αστυνομικά επιτελεία εξέδωσαν άμεσα εντολές και σχέδια τερματισμού του αποκλεισμού της ακρόπολης, χωρίς να συνηπολογίσουν κανένα πολιτικό ή άλλο κόστος. Η αποφασιστικότητα στο σχεδιασμό αυτής της κατασταλτικής εφαρμογής δείχνει πως το κράτος θέλει να τελειώνει με ριζοσπαστικές κοινωνικές πρακτικές που αποτελούν ισχυρό διαπραγματευτικό εργαλείο στα χέρια αυτών που αγωνίζονται (όπως καταλήψεις-μπλοκαρίσματα δημόσιων χώρων και κτιρίων, υπουργείων κτλ).

Αθόρυβα, όπως εξάλλου απαιτούν

πάντα οι περιστάσεις ψήφισης νομοθετημάτων που καταργούν κάθε ασπικό «δικαίωμα» ή κοινωνική ελευθερία, το ελληνικό κράτος προχώρησε στο να θέσει σε ισχύ ένα νέο τρομονόμο. Στις 26 Αυγούστου ψηφίστηκε ο νέος τρομονόμος που μεριμνά έτσι ώστε στο εξής να μπορούν να χαρακτηρίζονται ως «τρομοκρατικές» πράξεις -και να αντιμετωπίζονται με κακουρηγειακές δίωξεις- τα αποκείμενα που εμπλέκονται σε γεγονότα κοινωνικής αντίστασης ή αντικαθεστωπικής δράσης, όπως καταλήψεις, μαζικές μα-

χπικές διαδηλώσεις, αποκλεισμοί δρόμων, απεργίες σε «κοινοφελείς οργανισμούς», πράξεις αντίστασης που επιδιώκουν (γενικά κι αόριστα) να ... «βλάψουν σοβαρά μια χώρα ή έναν διεθνή οργανισμό, να εκφοβίσουν σοβαρά τον πληθυσμό ή να εξαναγκάσουν παράνομως μια δημόσια αρχή ή έναν διεθνή οργανισμό σε πράξη ή παράλειψη...»

Ο νέος όμως νόμος δεν αρκείται μονάχα στο να προσδώσει χαρακτήρα κακουρηγίματος σε κάθε κοινωνικά οικειοποίηση μέσω αντίστασης αλλά προχωρά και στην κακουρηγειακή ποινικοποίηση της πρόθεσης συμμετοχής σε γεγονότα κοινωνικής διαμαρτυρίας. Οι διατάξεις του νέου τρομονόμου δεν είναι τίποτε περισσότερο από κάποιες πολυπόθητες για την πολιτική διαχείριση μετατροπές παλαιότερων τρομονόμων, που είχε εισάγει η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ το 2001 και είχε τροποποιήσει η κυβέρνηση της ΝΔ το 2004. Μετατροπές άρθρων που αφορούν τη γενίκευση του χαρακτηρισμού ως τρομοκρατικής κάθε πράξης αντίστασης στο καθεστώς.

Στόχος της εξουσίας είναι να διαμορφώσει και να διασπείρει κοινωνικά τα απαραίτητα συμπλέγματα φόβου, να διαρρήξει κάθε ορισμό αλληλεγγύης στους «από κάτω» και να αναδείξει μια διαρκή “απειλή” της κοινωνίας από κάθε διαδικασία αγώνα και αντίστασης, έτσι ώστε να εμφανιστούν οι νόμοι και οι κατασταλτικοί μηχανισμοί (και τελικά οι συνολικότερες επιλογές και πολιτικές της κυριαρχίας) ως οι μοναδικοί εγγυητές της ασφάλειας και της κοινωνικής ομαλότητας.

Να κερδηθεί τελικά η πολυπόθητη κοινωνική συναίνεση σε μια κρίσιμη περίοδο όπου τα αντικοινωνικά οικονομικά και πολιτικά μέτρα διευρύνονται και αθροίζονται. **(Οι νέες διατάξεις του τρομονόμου στη διπλανή σελίδα.)**

ΟΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΕΚΚΡΕΜΟΥΝ

Από την εφάρμογή των νέων ή

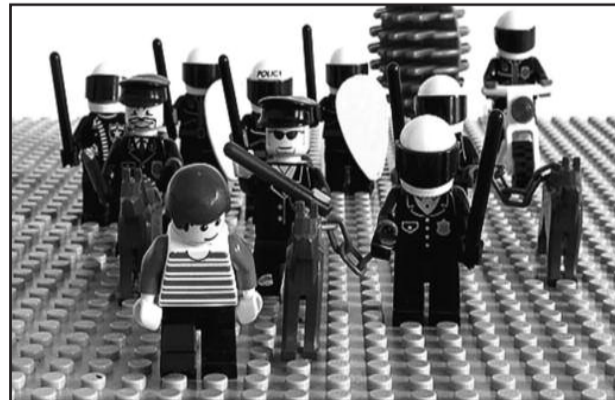
των παλαιών νομικών οπλοστασίων, τον εκσυγχρονισμό των κατασταλτικών μηχανισμών, την καλλιέργεια του φόβου στους κόλπους των «από κάτω», την κατασκευή των πολλαπλών «εχθρών» της κοινωνίας, την εγκληματοποίηση κάθε κοινωνικής αντίστασης, την τιμωρία των φρονιμάτων, την καθιέρωση της «συλλογικής ευθύνης», μέχρι τις ασκήσεις χειραγώγησης της κοινής γνώμης από τα ΜΜΕ σε όλη αυτήν τη νέα συναινετική στρατηγική που καράσσεται, η δημοκρατία θέλει να κατοχυρώσει την καθυπόταξη της κοινωνίας στις κυριαρχικές επιλογές. Τίθεται λοιπόν -περισσότερο από ποτέ- το ζήτημα της διαρκούς «επιφυλακής» κάθε αντιστεκόμενου απέναντι σε αυτές τις μεθοδεύσεις. Οι απαντήσεις πρέπει να είναι η ενίσχυση της αλληλεγγύης στους κόλπους των «από κάτω», η ενδυνάμωση του κοινωνικοταξικού αγώνα, η ρήξη με την επιθετικότητα των κυρίαρχων. Και για αυτές τις απαντήσεις πρέπει όλοι μας να πράξουμε.

ΕΚΤΑΚΤΕΣ ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΕΣ ΡΥΘΜΙΣΕΙΣ

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΠΟΛΙΤΗ

ΜΕ ΑΙΣΘΗΜΑ ΕΥΘΥΝΗΣ ΑΝΑΚΟΙΝΩΝΕΙ

είστε όλοι ίσοι απέναντι
στον τρομονόμο

ΟΙ ΝΕΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

(αντλημένες από τον δικτυακό τόπο <https://action-forliberty.wordpress.com/>):

Ενώ έως τώρα τιμωρούνταν «όποιος συγκροτεί ή εντάσσεται ως μέλος σε δομημένη και με διαρκή δράση ομάδα από τρία ή περισσότερα πρόσωπα (οργάνωση) και επιδιώκει τη διάπραξη περισσότερων κακουργημάτων». Το «και» αντικαταστάθηκε με «που». Έτσι, εξαλείφεται το υποκειμενικό στοιχείο του δόλου και αντικαθίσταται με το αντικειμενικό συλλογικό στοιχείο (ο.σ.: και εισάγεται η έννοια της συλλογικής ευθύνης). Είναι αδιάφορο αν ο διωκόμενος ήθελε να διαπράξει ή διέπραξε κακουργήματα. Αρκεί που το ήθελε η οργάνωση...

Ως «τρομοκρατική οργάνωση» ορίζεται πλέον και αυτή που συγκροτείται για να διαπράξει πλημμελήματα (π.χ. παρακώλυση συγκοινωνιών, διακεκριμένη φθορά κ.ά.). Έτσι, οι συλληφθέντες μιας μαχητικής πορείας, στους οποίους κατά κανόνα αποδίδονται τέτοια αδικήματα, μπορούν κάλλιστα να δικαστούν ως «τρομοκράτες». Απλώς, τους επιφυλάσσεται μικρότερη ποινή σε σχέση με όσους διαπράττουν κακουργήματα. Το ίδιο ισχύει και για όποιον κατηγορηθεί ότι «διευθύνει» τέτοια ομάδα. Δικάζεται κι αυτός σαν «αρχηγός», αλλά με μειωμένη ποινή (ο «διευθύνων» ομάδα που συστήθηκε για να διαπράξει κακουργήματα τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον 10 ετών).

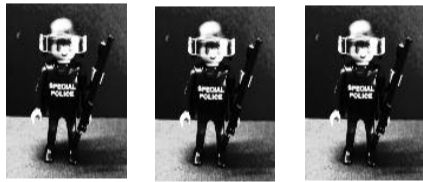
Ο κύκλος των μελών μιας «οργάνωσης» διευρύνεται και με τους συμπαθούντες και όσους κατά την κρίση του δικαστηρίου υποβοηθούν την τέλεση πράξεων που ο νόμος ονομάζει κακουργηματικές. Ο νέος νόμος προβλέπει πως «όποιος παρέχει ουσιαστικές πληροφορίες ή υλικά μέσα με σκοπό να διευκολύνει ή να υποβοηθήσει για τη διάπραξη κακουργηματικών πράξεων, τιμωρείται με κάθειρξη μέχρι δέκα ετών». Μάλιστα, ο νέος νόμος διευκρινίζει ρητά ότι αυτή η κατηγορία απευθύνεται «ανεξάρτητα από τη διάπραξη οποιοσδήποτε εγκλήματος από τα αναγραφόμενα στην παρ. 1»!

Εισάγεται πλέον, δίπλα στη συμμετοχή σε «δομημένη οργάνωση», το αδίκημα της απειλής. Συγκεκριμένα, στο άρθρο 187Α του Ποινικού Κώδικα επέρχεται τροποποίηση σύμφωνα με την οποία «όποιος απειλεί σοβαρά με την τέλεση του κατά την παρ. 1 εγκλήματος και έτσι προκαλεί τρόμο, τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον δύο ετών». Τα όρια της αυθαιρεσίας εκτείνονται πλέον στο άπειρο, καθώς ευθέως διώκεται το φρόνημα και η πρόθεση τέλεσης εγκλήματος. Και αφού η Εξουσία ονομάζει ανοικτά και με το νόμο πλέον εγκλημα και τρομοκρατία οποιασδήποτε μορφής αντίσταση εναντίον της, πρακτικά, η ανακοίνωση μιας διαδήλωσης ή μιας κατάληψης μπορεί να θεωρηθεί ότι προκαλεί τρόμο και άρα οι διοργανωτές είναι δυνατό να συλληφθούν και να οδηγηθούν στη φυλακή.

Για να κατοχυρωθεί καλύτερα η διεύρυνση του κύκλου των «υπόπτων», έρχεται η κατάργηση της διάταξης του νόμου του 2004 που έλεγε ότι «δεν συνιστά τρομοκρατική πράξη η τέλεση ενός ή περισσότερων από τα εγκλήματα των προηγούμενων παραγράφων, αν εκδηλώνεται ως προσπάθεια εγκαθίδρυσης δημοκρατικού πολιτεύματος ή διαφύλαξης ή αποκατάστασης αυτού ή ως δράση υπέρ της ελευθερίας... ή αποσκοπεί στην άσκηση θεμελιώδους ατομικής, πολιτικής ή συνδικαλιστικής ελευθερίας ή άλλου δικαιώματος».

Με τον προηγούμενο «τρομονόμο» το δικαστήριο δεχόταν ανώνυμες μαρτυρικές καταθέσεις, αλλά ήταν υποχρεωμένο να αποκαλύψει στον κατηγορούμενο το όνομα του μάρτυρα, εφόσον εκείνος (ο κατηγορούμενος) ή κάποιος διάδικος το ζητούσε. Η δυνατότητα αυτή πλέον αφαιρείται, αφού το δικαστήριο μπορεί να αρνηθεί το αίτημα αυτό.

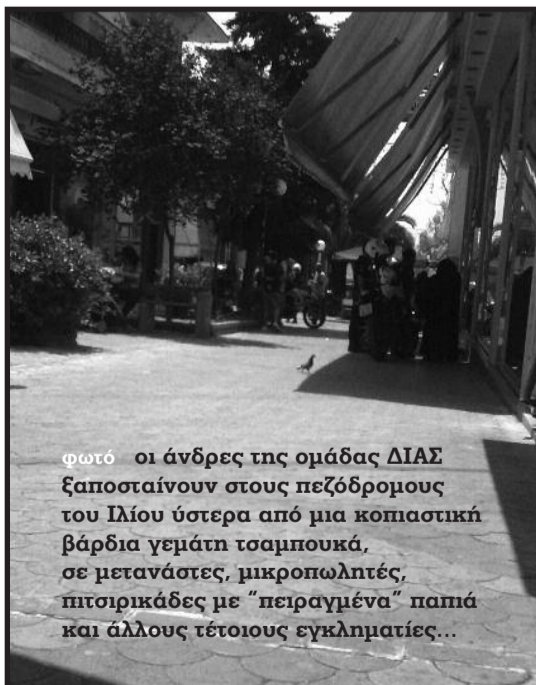
“
η καταστολή
ξεκινά εκεί
όπου σταματά
η “επιστήμη”
της συναίνεσης
”

www.thersitis.gr

ΔΙ.ΑΣ ή ΔΙΑΣ; grand prix κρετινισμού

φωτό οι άνδρες της ομάδας ΔΙΑΣ ξαποσταίνουν στους πεζόδρομους του Ιλίου ύστερα από μια κοπαστική βάρδια γεμάτη τσαμπουκά, σε μετανάστες, μικροπωλητές, πιτσιρικάδες με "πειραγμένα" παπιά και άλλους τέτοιους εγκληματίες...

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΕ ΟΣΟΥΣ-ΕΣ ΕΙΝΑΙ ΣΤΑ ΚΕΝΙΑ

Στο πλαίσιο της κυριαρχικής στρατηγικής της συναίνεσης και της καταστολής που καράσσεται στην περίοδο της συστημικής κρίσης που διανύουμε, εντάσσονται και οι «αντι»τρομοκρατικές διώξεις και προφυλακίσεις ορισμένων αγωνιστών που άλλοι κατηγορούνται για κι άλλοι αποδέχονται τη συμμετοχή τους σε οργανώσεις ένοπλης αντικαθεστωτικής δράσης.

Η εκδικητικότητα του καθεστώτος απέναντι σε όλους αυτούς κι αυτές που τόλμησαν να αντιπαρατεθούν στη βία του συστήματος είναι μια συνθήκη που έχει οδηγήσει πολλούς σε αλυσιδωτές και επαναλαμβανόμενες απεργίες πείνας μέσα στις φυλακές όπου κρατούνται. Η πιο πρόσφατη απεργία πείνας αγωνιστών, που βρίσκεται σε εξέλιξη, είναι αυτή του Κώστα Γουρνά και του Νίκου Μαζιώτη (κατηγορούμενοι για την υπόθεση και μέλη του Ε.Α. μαζί με την Παναγιώτα Ρούπα), η οποία ξεκίνησε από τις 9 Οκτώβρη με αίτημα τη μεταγωγή του πρώτου στις φυλακές Κορυδαλλού για οικογενειακούς λόγους (για να έχει επαφή με τα παιδιά και τη σύντροφό του).

Για την ίδια υπόθεση, προφυλακισμένοι δίχως να αποδέχονται τις κατηγορίες βρίσκονται οι αγωνιστές Σαράντος Νικητόπουλος, Χριστόφορος Κορτέσης, Βαγγέλης Σταθόπουλος (πρόσφατο κείμενο του Σαράντου Νικητόπουλου στο http://athens.indymedia.org/front.php3?lang=el&article_id=1218166).

Την ίδια στιγμή, τα «αντι»τρομοκρατικά σενάρια πυκνώνουν και θέτουν υπό ομηρία πολλούς ανθρώπους του αναρχικού-αντιεξουσιαστικού χώρου (πχ. υπόθεση Άρη Σειρινίδη -πρόσφατο κείμενό του στο http://athens.indymedia.org/front.php3?lang=el&article_id=1216664), ποινικοποιούν τις προσωπικές-πολιτικές σχέσεις (εκκρεμή εντάλματα για την υπόθεση του Ε.Α και της Συνομοσία των πυρήνων της Φωτιάς), εκδικούνται «παλιούς γνώριμους» (υπόθεση Σίμου Σεϊσίδη και η πρόσφατη υπόθεση των 3 συλληφθέντων κατηγορούμενων για ληστεία στην Εύβοια

το κείμενο των τριών στο http://athens.indymedia.org/front.php3?lang=el&article_id=1216523) Και το κυνήγι μαγισσών συνεχίζεται με την πρόσφατη κλήση από την «αντιτρομοκρατική» 24 αγωνιστών, συγγενών, φίλων των κατηγορουμένων για την υπόθεση του Ε.Α. -εκ των οποίων οι 5 καλούνται να καταθέσουν ως κατηγορούμενοι για την υπόθεση του Ε.Α.

Κείμενα των αγωνιστών, αναρτημένα στο indymedia, σε απάντηση της κλήσης τους από την «αντιτρομοκρατική» στα παρακάτω link:

http://athens.indymedia.org/front.php3?lang=el&article_id=1217242
http://athens.indymedia.org/front.php3?lang=el&article_id=1218372
http://athens.indymedia.org/front.php3?lang=el&article_id=1218312

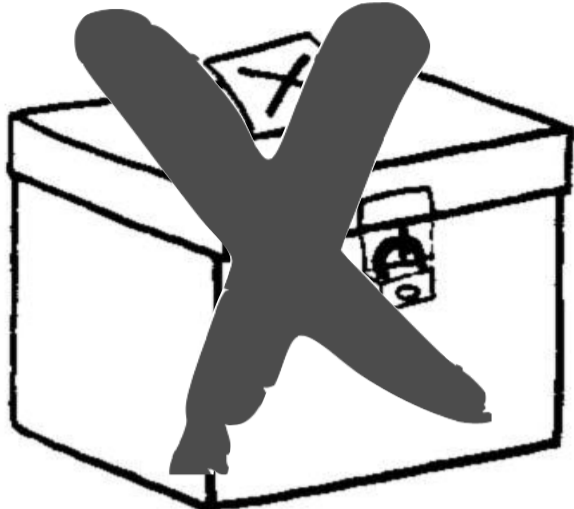
Είχαμε αναφερθεί σε προηγούμενο φύλλο της εφημερίδας για τη μηχανοκίνητη ομάδα Δ της ελληνικής αστυνομίας, για την επέκτασή της στα προάστια της Αθήνας και για τις νέες κατασταλτικές στρατηγικές της προληπτικής αστυνόμευσης και της άμεσης επέμβασης. Πλέον όμως το ρόλο αυτό στα προάστια, τον αναλαμβάνει η νέα μηχανοκίνητη ομάδα ΔΙ.ΑΣ (Δίκυκλη ΑΣτυνόμευση), καθώς η ομάδα Δ επιφορτίστηκε με τον έλεγχο του κέντρου της Αθήνας και την καταστολή διαδηλώσεων. Η ομάδα ΔΙ.ΑΣ, λοιπόν, όπως ο μυθολογικός θεός της τιμωρίας Δίας, περιπολεί στους δρόμους και των γειτονιών μας για να επιβάλει το νόμο και την τάξη. Τα κατορθώματα είναι ήδη πολλά και εντυπωσιακά: αναίτιες προσαγωγές στα τοπικά αστυνομικά τμήματα κυρίως νέων, απομάκρυνση μικροπωλητών και ζιπιάνων από τις πλατείες, κυνήγι μεταναστών, προσαγωγές επιβατών αστικών λεωφορείων που δεν είχαν εισιτήριο κ.α. Από όλα αυτά δε θα

μπορούσε να λείπει το υπηρεσιακό νταπλίκι, ο τσαμπουκάς, τα σεξιστικά σχόλια και η υποτιμητική συμπεριφορά προς όποιον/α δεν ταιριάζει στα πρότυπά τους.

Σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία της ΕΛ.ΑΣ. οι άμεσες επεμβάσεις της νέας αστυνομικής δύναμης έχουν αποφέρει αποτελέσματα όσον αφορά τις συλλήψεις αλλά και την αποτροπή ληστειών σε μεγάλους στόχους (τράπεζες, σουπερ μάρκετ κτλ). Για την κυριαρχία, τη συγκεκριμένη χρονική περίοδο αποτελεί στοίχημα η εγκαθίδρυση ενός ισχυρού κατασταλτικού μηχανισμού σε ολόκληρη την επικράτεια, με πρόσχημα την αυξημένη εγκληματικότητα, αλλά με προφανή στόχο ενδεχόμενες κοινωνικές εκρήξεις ή φαινόμενα ανυπακοής να προληφθούν ή να κατασταλούν άμεσα χωρίς κόστος για τους κρατικούς μηχανισμούς. Λέγαμε λοιπόν, για κάποιες κλωτσιές σε παλαιότερο φύλλο... Πλέον πήραν σειρά και άλλοι.

ΑΠΟΧΗ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ ΣΤΙΣ ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ

Η παρακάτω αφίσα τοιχοκολλήθηκε (σε εκατοντάδες κομμάτια) στις δημοτικές εκλογές του 1998 στις γειτονιές μας, από την "πρωτοβουλία για την δημιουργία κριτικών χώρων στην πόλη" όπου συμμετείχαν πολλοί άνθρωποι, οι οποίοι αργότερα δραστηριοποιήθηκαν και μέσα από το χώρο του Θεοσίτη. Στην αντεκλογική συγκέντρωση που έγινε στην πλ. Πετρούπολης, ο "υποψήφιος δήμαρχος" Γουρουνίδης κατά τη διάρκεια της ομιλίας του "αποθεώθηκε" από τους συγκεντρωμένους κάτω από τις ιαχές "το γουρούνι δήμαρχος!". Επρόκειτο για ένα αυτοσχέδιο διαδραστικό θεατρικό, μια "προεκλογική συγκέντρωση" που ελάχιστα είχε να ζηλέψει από την φαιδρότητα των πραγματικών υποψηφίων.

Δεν ψηφίζω

«Διότι ενόπια πλέον ότι όλοι – Μοναρχικοί, Συνταγματικοί, Δημοκράται, Σοσιαλισταί κλπ – είναι ψεύτες, και ότι όλοι αυτοί, θέλοντες να εργασθούν, προσφέρονται προθύμως να με υπηρετήσουν δήθεν, πράγμα δε να απολαύσουν αυτοί εκ των στερήσεών μου και να ζήσουν ευτυχείς αυτοί καθ' όλην των την ζωήν εις βάρος μου, αναγκάζοντες εμένα να εργάζομαι διά να διατάσσουν αυτοί και να καρπούνται αυτοί. Διότι δεν θέλω πλέον να εκλέγω με τα χέρια μου τους τυράννους μου, επικυρώνων ούτω κάθε τετραετίαν δια

της εφευρέσεώς των – της ψήφου – το επαχθές αυτό κοινωνικόν Συμβόλαιον, το οποίον με συγκρατεί μέσα στην απόγνωση, στον μαρασμόν και στον θάνατον. Διότι έπαυσα να περιμένω πλέον την σωτηρίαν μου από το θαύμα της ψήφου μου. Πέρασε η εποχή των θαυμάτων, των μάγων, των αγίων, των πνευματιστών, της ψήφου. Σπάζω το κομβολόγιον αυτό των θαυμάτων και αναλαμβάνω την πρωτοβουλίαν μου ...»
(αποσπάσματα από αντιεκλογικό κείμενο που δημοσιεύτηκε στην αναρχοσυνδικαλιστική εφημερίδα «άμυνα» για τις εκλογές του 1920)

Αν κάτι έχει αλλάξει από τότε που γράφτηκε το παραπάνω κείμενο, δεν είναι τα νοήματα. Είναι μόνο η καθαρεύουσα.

Γελοία επανάληψη χαμόγελων γραβατωμένων πλιθίων σε αφίσες, καθωσπρέπει υποσχέσεων, αναπλάσεων, ήθους, χειραφιών σε καφενεία, «ρεαλιστικών» απαντήσεων, «μαχητικότητα» και «κοινωνικής αλληλεγγύης»: όλα αυτά συνιστούν τον περίφημο εκλογικό αχταρμά, **το πανηγύρι διαμεσολάβησης και χειραγώγησης που στήνεται κάθε 4 χρόνια.** Ο «κυρίαρχος λαός» επικυρώνει σε μια μέρα την ανυπαρξία του για όλες τις υπόλοιπες. Και αν οι μάσκες πλέον έχουν πέσει, τα ψέματα ότι κάτι θα αλλάξει είναι επαναλαμβανόμενα και προφανή, κάποιιοι ποντάρουν στον κυνισμό του «μη κείρον βέλτιστον», στο αυτόνοπτο που θέλει τον «κυρίαρχο λαό» να έχει ειδικούς, ηγέτες, πρωτοπορίες.

Οι εκλογές λοιπόν δεν είναι η επιβεβαίωση του «κυρίαρχου λαού». Είναι η επιβεβαίωση της παραίτησης, η επικύρωση της χειραγώγησης των συνειδήσεων, είναι η πανηγυρική κατοχύρωση της ιεραρχίας και της ανισότητας. Οι «κοινές υποθέσεις», τα καθημερινά ζητήματα που απασχολούν την συμβίωση ατόμων και κοινωνιών, δε χρειάζονται διαχειριστές, ρυθμίσεις από τα πάνω, ούτε πολύ περισσότερο διαδικασίες ψευδοσυμμετοχής στη λήψη αποφάσεων.

Την ίδια στιγμή που οι γειτονιές μας καθημερινά απαξιώνονται όλο και περισσότερο, που ο πολιτισμός μνημονίων, «εθνι-

κών αναγκών», «πατριωτικών καθηκόντων» και «δημοσιονομικών ρυθμίσεων» θα μας περικυκλώσει ασφυκτικότερα, αφού ζούμε στο ταξικά υποτιμημένο κομμάτι της πόλης, το να επιμένουμε στο «δικαίωμα ψήφου», **το να επιλέγουμε «το μη κείρον βέλτιστον» ισοδυναμεί με παραίτηση.** Αν κάτι πρέπει να αρχίσει να ζωντανεύει στις γειτονιές είναι η αδιαμεσολάβητη αλληλεγγύη, οι συνελεύσεις των από κάτω χωρίς ιεραρχίες και ειδικούς, οι οποίες θα σταθούν ως οδοφράγματα στην επέλαση των από πάνω στις ζωές μας. Το πρόταγμα «να πάρουμε τις ζωές στα χέρια μας» δεν μπορεί παρά να προσπεράσει και να σαρώσει όλους αυτούς που θεσμίζουν τη χειραγώγηση, την κοινωνική ανισότητα και την ιεραρχία. **Η κοινωνική αλληλεγγύη και ο αγώνας δε κωράνε σε κομματικούς μηχανισμούς, σε θεσμικές διεκπεραιώσεις, σε γιορτές δημοκρατίας.** Και αντιστρέφοντας τα γνωστά επιχειρήματα αριστερών και δεξιών πως η αποχή είναι «τουφεκιά στον αέρα», θα λέγαμε πως **η ψήφος είναι η παραδοχή της ήττας των από κάτω, της αδυναμίας τους να πάρουν τη ζωή στα χέρια τους, της αποδοχής και αναπαγωγής της υπάρχουσας κατάστασης.**

Η αποχή λοιπόν από τις δημοτικές εκλογές δεν είναι απλά ζήτημα διαμαρτυρίας και δυσaréσκειας. Είναι μια θέση μάχης.

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΓΥΡΝΑ ΑΝΑΠΟΔΑ ΌΤΑΝ ΠΑΙΡΝΟΥΜΕ ΤΗ ΖΩΗ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΑΣ

Εχουμε ανά καιρούς υποστηρίζει πως, αν κάτι πέτυχε το νεοφιλελεύθερο μοντέλο οικονομικής και κοινωνικής διαχείρισης τα 15 τελευταία χρόνια ανάπτυξης, δεν είναι τόσο το ότι έκανε πλουσιότερους μικρά και μεγάλα αφεντικά. Όσο το ότι διέσπασε σε βαθμό αφανισμού τα όποια δίκτυα αδιαμεσολάβητης κοινωνικής αλληλεγγύης των μη προνομιούκων, **ξερίζωσε από τα μυαλά τους την ανάγκη για κοινούς τόπους και χρόνους μέσα από κοινές ανάγκες.**

Και αυτοί οι χαμένοι κοινοί χρόνοι και τόποι είναι που πρέπει να ξανακερδηθούν. Αυτή η αίσθηση των κοινών αναγκών των από κάτω, να ξαναδημιουργηθεί. Αν κάτι θα ανακόψει την επέλαση των αφεντικών και των μνημονίων, δεν είναι αυτό που θα υποκαθιστά «με καλύτερους όρους» τη θεσμισμένη ζούγκλα του πολιτισμού της εξουσίας. Το πολυφορε-

μένο ρούχο των «υποδομών αλληλεγγύης» (πχ κοινωνικά παντοπωλεία), των «κοινωνικών πολιτικών» (πχ επιδόματα-ψίκουλα, ολιγόμηνες κακοπληρωμένες συμβάσεις εργασίας), των «συμμετοχικών διαδικασιών όπου ο πολίτης αποφασίζει» (λαϊκές συνελεύσεις όπου η συμμετοχή των γειτόνων απλά επικυρώνει προεπιλημμένες αποφάσεις από τα πάνω), είναι ένα μασκάρεμα των δήμων ή του κράτους για να αποκτήσουν τη χαμένη τους κοινωνική νομιμοποίηση.

Αυτό που θα αντιστρέψει και θα καταστρέψει όλα τα «εργαλεία» με τα οποία διδαχθήκαμε να στήνουμε τις ζωές μας: ιεραρχία, εξατομίκευση, ανταγωνισμός, υποταγή...είναι τα όπλα της αντιιεραρχίας, της αλληλεγγύης, της αυτοοργάνωσης, της σύγκρουσης, της αλληλοβοήθειας, της κοινότητας.

**ΨΗΦΟ
ΣΤΟ ΧΑΜΑΙΛΕΟΝΤΑ
ΓΟΥΡΟΥΝΙΔΗ**
ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΥΠΕΡΔΗΜΑΡΧΟΣ ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗΣ-ΙΛΙΟΥ

**Ήδοι - Ανάσπασση - Προοπτική
και όλα σε δοκιμή τιμές**

ΑΝΤΙΕΚΚΛΟΓΙΚΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ - ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΟΜΙΛΙΑ

**Κεντρική πλ.ατεία Πετρούπολης
Πέμπτη 15 Οκτωβρίου ώρα 20:00**

ΕΝΑΣ ΚΟΣΜΟΣ ΑΝΑΠΟΔΑ ΥΠΟΛΗΠΤΗ

ΜΕ ΕΥΝΕΠΕΥΞΕΙΣ ΓΕΙΤΟΝΙΑΣ,

μακριά από λογικές ειδικών, διεκπεραιωτών, αρχηγών, κομματικών σχεδιασμών. Να δημιουργηθούν **κοινοί τόποι συζήτησης, συνδιαμόρφωσης** και κατεύθυνσης των τοπικών (ή και υπερτοπικών) αγώνων. Για τα απλά καθημερινά ζητήματα της γειτονιάς (πχ ελεύθεροι χώροι, κεραιές κινητής τηλεφωνίας) ως τα πιο σύνθετα (πχ αγώνας για την απομάκρυνση της χωματερής) ή και για τη δημιουργία συνεργατικών ομάδων αλληλοβοήθειας.

ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΑΔΕΙΣΗΝ ΕΠΙΤΙΣΗΝ

για τη στέγαση ανθρώπων που έχουν ανάγκη (οι αριθμοί των εξώσεων και των κατασχέσεων σπιτιών από τράπεζες έχουν αυξηθεί 120%) αλλά και για **τη στέγαση των δραστηριοτήτων της γειτονιάς και των αναγκών της**. Για τη στέγαση δημιουργικών-πολιτιστικών ενασχολήσεων, το ζήτημα του μοιράσματος της γνώσης (πχ μαθήματα αυτομόρφωσης), το ζήτημα δημιουργίας κοινωνικών ιατρείων για την παροχή περίθαλψης (χιλιάδες άνθρωποι αρχίζουν να αποκλείονται από στοιχειώδεις δημόσιες ιατροφαρμακευτικές παροχές). Ως και το ζήτημα της δημιουργικής απασχόλησης και φροντίδας παιδιών (εκατοντάδες παιδιά στις γειτονιές μας και οι εργαζόμενοι γονείς τους αποκλείστηκαν από το «προνόμιο» των παιδικών σταθμών). Ο κατάλογος των κοινών αναγκών δε σταματάει εδώ...

ΕΥΛΟΓΟΓΙΚΗ ΑΡΝΗΚΗ ΠΛΗΡΩΜΗΝ

που αφορά τις περισσότερες καθημερινές «συνήθειες» και επαφές με την «εισπρακτική» πολιτική του κράτους: τα εισιτήρια στα μέσα μαζικής μεταφοράς, τα δρόμια, το ρεύμα και το νερό, την εφορία. Με «καταλήψεις» σε γραφεία κίνησης νοσοκομείων (τέτοιες ενέργειες γίνονται διαρκώς μετά τον Δεκέμβριο του 2008). Με μπλοκάρισμα-καταστροφή των μηχανημάτων εισιτηρίων στα μέσα μεταφοράς. (Η στάση πληρωμών για λογαριασμούς νερού και ρεύματος, απαιτεί μια ευρύτερη οργάνωση σε επίπεδο γειτονιάς. Απαιτεί πχ. «παρεμβάσεις» στα ρολόγια μέτρησης, «επιφυλακή» για τυχόν συνεργεία που θα έρθουν να διακόψουν την υδροδότηση και ηλεκτροδότηση, κοινωνικές «ασπίδες προστασίας» με πολυπληθείς συγκεντρώσεις σε σπίτια και γειτονιές όταν εμφανίζονται οι διωκτικοί μηχανισμοί αλλά και «παρεμβάσεις» τόσο στα κατά τόπους γραφεία των «ευαγών» αυτών οργανισμών, όσο και στις ιδιωτικές εισπρακτικές εταιρίες που έχουν αναλάβει τις καταμετρήσεις).

Οι αυτοοργανωμένες-οριζόντιες κοινωνικές διαδικασίες αλλά και οι άμεσες δράσεις δεν περιορίζονται μόνο σε ό,τι προαναφέρθηκε. **Ο πλούτος των χειρονομιών και πρακτικών αντίστασης είναι τεράστιος, διαμορφώνεται και εμπλουτίζεται κάθε φορά που οι καταπιεσμένοι είναι στο δρόμο, κάθε φορά που παίρνουν τη ζωή στα χέρια τους.**

Τι είναι ο “Καλλικράτης”

υπερσυγκέντρωση εξουσιών σε τοπικό επίπεδο
οι γειτονιές μας όμηροι της “ανταποδοτικότητας”

ΑΠΟΧΗ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ
ΣΤΙΣ ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ

Ο νέος διοικητικός χάρτης με το όνομα Καλλικράτης, που ψηφίστηκε στις αρχές του περασμένου Μάη, έγινε γνωστός κυρίως μέσα από τη μιμητική προώθησή του ως ένα δύσκολο έργο νοικοκυρεμάτος της τοπικής αυτοδιοίκησης –είπαμε, τα μίντια παίζουν στην περίοδο της ‘κρίσης’ αναβαθμισμένο ρόλο ως προς την νομιμοποίηση των κυρίαρχων επιλογών. Οι όποιες διαμαρτυρίες περιορίστηκαν σε ανέξοδες αρνήσεις πλούσιων δήμων να συνενωθούν με φτωχούς, κινήσεις που τελικά έκαναν πιο πειστική την ανάγκη εφαρμογής του σχεδίου, αφού δεν είχαν καμία πρόθεση να αποκαλύψουν τη δυσοσμία του.

Κι όπως αναμενόταν, η ακόμα μεγαλύτερη **συγκεντροποίηση των διοικητικών και εκτελεστικών καθηκόντων** (που είχε ξεκινήσει με τον Καποδίστρια), με πλήθος αναθέσεων αρμοδιοτήτων από υψηλότερα σε χαμηλότερα διοικητικά κέντρα, σερβίρεται **με το χάπι περί «αποκέντρωσης» της εξουσίας** και «δυναμώματος της τοπικής αυτοδιοίκησης». **Για όσους και όσες τρέφονται ακόμα με την απάτη ότι το εξουσιαστικό αυτό σύστημα διακυβέρνησης χρειάζεται απλά διορθώσεις, για να γίνει δικαιότερο.**

αφορισμοί

Ας δούμε όμως μερικά πράγματα από την αρχή. Οι 54 νομαρχίες, οι 3 υπερνομαρχίες και τα 19 επαρχεία αντικαθίστανται με 13 Περιφερειακές Διοικήσεις, που αναλαμβάνουν τα ζητήματα των νομαρχιών και κάποιες υπηρεσίες που μέχρι τώρα ανήκαν σε υπουργεία. Δημιουργούνται 7 Γενικές Διοικήσεις (κρατικές περιφέρειες). Οι 1034 δήμοι συνενώνονται σε 325 με επίσης αναβαθμισμένους τομείς ευθύνης. Οι Περιφέρειες αναλαμβάνουν πλέον τη διάθεση των κονδυλίων ΠΕΠ (περιφερειακά επιχειρησιακά προγράμματα) και του ΕΣΠΑ (εθνικό στρατηγικό πλαίσιο αναφοράς, κονδύλι ευρωπαϊκό με μερίδιο ελληνικής συμμετοχής για την περίοδο 2007-2011), αλλά και τη διεκπεραίωση αναπτυξιακών έργων υπερτοπικής κλίμακας, όπως λιμάνια, αιολικά πάρκα, οδικές αρτηρίες κ.λπ. Στους δήμους ανατίθενται η πρόνοια και η προστασία της δημόσιας υγείας (εμβολιασμοί κ.α.) η ανέγερση σχολικών κτιρίων, οι πολεοδομικές εφαρμογές, ο υγειονομικός έλεγχος, η προστασία της παιδικής και της τρίτης ηλικίας (παιδικοί σταθμοί, ΚΑΠΗ) κ.α. Αναβαθμισμένος θα είναι ο ρόλος των δήμων και περιφερειών και στην αστυνόμευση, τον κοινωνικό έλεγχο και την καταστολή.

πρόσκληση ανάπτυξη με άρωμα μνημονίου

Βασικό σημείο του σχεδίου είναι η **δημιουργία των κρατικών περιφερειών**, μέσα από την οποία αναδεικνύεται πλέον ο **επιτελικός ρόλος της κρατικής διοίκησης**. Κι αυτό δε γίνεται τυχαία. Ο νέος τρόπος διοίκησης είναι μέρος της λεγόμενης αναδιάρθρωσης (προϊόν μαγειρέματος εγκώριας κυβερνητικής πολιτικής-Ε.Ε.-Δ.Ν.Τ.) και ακολουθεί κατά πόδας την ολομέτωπη επίθεση που δέχονται οι «από κάτω» σε όλους τους τομείς της καθημερινότητάς τους. Επίθεση που έχει στόχο και τη δημόσια γη, με την εντατική εμπορευματοποίησή της. Όπως τονίζουν οι εισηγητές του: «ο Καλλικράτης είναι το θεσμικό κλειδί για την αλλαγή του αναπτυξιακού μοντέλου της χώρας, προσανατολίζοντας τις κρατικές δομές και λειτουργίες στις ανάγκες της πράσινης ανάπτυξης». Και συνεχίζουν: «Οι κρατικές διοικήσεις θα αναλάβουν το ρόλο της εποπτείας, τόσο σε σχέση με την εξειδίκευση της αναπτυξιακής στρατηγικής, όσο και σε σχέση με την κατανομή των οικονομικών πόρων». Τα παραπάνω μεταφράζονται σε υπόδειξη-πίεση στις περιφέρειες και τους δήμους υλοποίησης συγκεκριμένων «αναπτυξιακών έργων» κι από την άλλη γενική εποπτεία όσον αφορά στην οικονομική τους διαχείριση. **Το κράτος υπολογίζει να εξοικονομήσει από τις συνενώσεις και τις πιέσεις που λέγαμε γύρω στο 1,8 δις ευρώ**, όχι φυσικά για να τα αποδώσει στους «τοπικά αυτοδιοικούμενους» αλλά **για να καλύψει μέρος του κρατικού ελλείμματος**. Πώς όμως θα γίνει η εξοικονόμηση;

«Οι συνενώσεις των δήμων αποσκοπούν, σε δραστική εξοικονόμηση πόρων. Περισσότερες από 50.000 θέσεις πολιτικού προσωπικού μειώνονται σε 25.000, ενώ τα 60.000 μέλη διοικητικών συμβουλίων των δημοτικών επιχειρήσεων περιορίζονται σε 20.000» Δήλωση Ραγκούση, αλιευμένη από τον αστικό τύπο. Απ' ό,τι φαίνεται **με τη συνένωση των δήμων, θα δρομολογηθεί** αυτό που καιρό τώρα έχει αναγγελθεί: **η απόλυση στα επόμενα χρόνια τουλάχιστον 200.000 δημοσίων υπαλλήλων**. Και οι πρώτοι που θα φύγουν θα είναι οι συμβασιούχοι, κάποιιο άλλο θα συνταξιοδοτηθούν –χωρίς βέβαια να αντικατασταθούν, ενώ κάποιιοι ενδέχεται να χάσουν τη δουλειά τους επειδή δε θα καλύπτουν πια πάγιες και διαρκείς ανάγκες στις νέες υπηρεσίες. Ήδη έχει ζητηθεί από το υπουργείο να καταγραφεί το πλεονάζον προσωπικό – η πρόσφατη απογραφή των δημοσίων υπαλλήλων θα «βοηθήσει» και σ' αυτό.

Επιπλέον, στο πλαίσιο της «εξυγίανσης» των οικονομικών των δήμων, θα τους αφαιρεθεί και η δυνατότητα δανεισμού. Για να μπορεί να δανείζεται ένας δήμος θα πρέπει το σύνολο των εσόδων του να είναι πάνω από 50% του συνόλου των χρεών του. Και μη φανταστεί κάποιος ή κάποια ότι έτσι θα σταματήσει η κερδοσκοπία των κομματικών παραγόντων και των φίλων τους των εργολάβων. **Τα χρέη και η ελλιπής χρηματοδότηση θα φορτωθούν στους κατοίκους**, με το φούσκωμα των δημοτικών τελών, το μειωμένο προσωπικό στην κοινωνική πρόνοια (όπως στους βρεφονηπιακούς σταθμούς, κάτι που ήδη συμβαίνει), την είσοδο σημαντικού χρηματικού ανηπίου σε κοινωνικές υπηρεσίες (π.χ. κολυμβητήρια, μαθήματα χορού, μουσικών οργάνων κ.λπ.), μετατρέποντάς τες σε επιχειρήσεις καθαρά κερδοσκοπικού χαρακτήρα ή την οριστική κατάργηση των δημοτικών παροχών. **Την αυτοχρηματοδότηση θα την επωμιστούν οι κάτοικοι**. Όχι όμως μόνο έτσι. Οι δήμοι, προς «ανέγερση πόρων» και με τις αυξημένες αρμοδιότητές τους θα μπορούν πλέον να διεκπεραιώνουν –μαζί με τις περιφέρειες- τοπικά αναπτυξιακά έργα, με τη λογική της ανταποδοτικότητας. Τι θα πει αυτό; **Θα βγουν στο σφυρί δημόσιες εκτάσεις** και ακίνητα υπό το πρόσχημα της «ανάπτυξης», με τη συμφωνία οι ανάδοχοι επιχειρηματίες του έργου να το εκμεταλλεύονται είτε εξολοκλήρου είτε να παίρνουν ένα καλό κομμάτι της πίτας των εσόδων για κάποιο χρονικό διάστημα, μέχρι να αποσβεστεί το χρέος του δήμου προς αυτούς. Καταλαβαίνουμε ότι δε θα μείνει σπιθαμή για σπιθαμή «αναξιοποίητη» δημόσιας γης από τους δήμους.

Πέρα από όλα αυτά, ένα είναι βέβαιο. Η «αποκέντρωση», με την ανάθεση επιπλέον αρμοδιοτήτων σε «μικρούς κυβερνήτες», είναι **αποκέντρωση των κραδασμών των σχεδίων της αντι-κοινωνικής αναδιάρθρωσης**. Η κοινωνική συναίνεση στις απολύσεις, τις περικοπές των μισθών, το ξεπούλημα των δημοσίων χώρων θα διεκδικείται πλέον σε τοπικό επίπεδο. Και θεωρείται από τους σχεδιαστές του καλλικράτη ότι θα εξασφαλιστεί ευκολότερα, θέτοντας κοινωνικά το **ψευτοδίλημμα** «εξεύρεση πόρων ή κατάργηση των δημοτικών παροχών». Από την άλλη, η συγκεντροποίηση εξουσιών σε νέες υπερτοπικές δομές, θα κάνει πιο δυσβάσταχτη την καθημερινότητα των κατοίκων, με την ανάληψη των υποθέσεων τους από ακόμα πιο δυσπρόσιτες, γραφειοκρατικές υπηρεσίες, μακριά από τις τοπικές ιδιαιτερότητες της κάθε περιοχής, ενώ οι τοπικοί άρχοντες θα κλείνουν εντατικά «δουλειές» εκατομμυρίων με υποδεδειγμένους επιχειρηματίες. Και ο Καλλικράτης κάνει λίγο ακόμα πιο εμφανές το προφανές: ότι τα συστήματα εξουσίας «διορθώνονται» μόνο για να εξυπηρετήσουν τους «από πάνω», για να δημιουργήσουν ψευδαισθήσεις βελτίωσης και να μας αποπροσανατολίσουν από το να πάρουμε τις υποθέσεις που μας αφορούν στα χέρια μας.

η θηλιά της “ανταποδοτικότητας”

επιχείρηση

ΚΑΘΑΡΗ

ΠΟΛΗ

«Αθήνα καθαρή» είναι η κωδική ονομασία της αστυνομικής επιχείρησης, η οποία εδώ και μήνες βρίσκεται σε εξέλιξη στο κέντρο της Αθήνας αλλά και σε άλλες «προβληματικές γειτονίες». Στόχος, οι μετανάστες, οι τοξικοεξαρτημένοι, οι άστεγοι, αυτοί που διαβιούν στην οριακότητα του νόμου και της κοινωνικής αποδοχής. «Αθήνα καθαρή, ελληνική, ασφαλής» λένε οι ακροδεξιοί (και όχι μόνο) υποψήφιοι δήμαρχοι και στοχεύουν και αυτοί στις συγκεκριμένες κοινωνικές ομάδες. Αυτές οι «συναντήσεις» δεν αφορούν απλά το πεδίο των διακρούσεων και των ρητορειών, δεν είναι απλά «ουδέτερες, τυχαίες συναντήσεις» όπου τα πολιτικά προτάγματα της σύγχρονης δημοκρατίας –η οποία στηρίζεται πάνω στα δόγματα ασφάλειας όσο και στην «συμμετοχή του πολίτη» - συναντιούνται με τα «παραδοσιακά» αντανάκλαστικά της εθνικής ομοιογένειας. Πρόκειται για έμπρακτες δηλώσεις-συνεργασίες κοινωνικού κανιβαλισμού.

το διαρκές έγκλημα

Σε κάποιες γειτονίες του κέντρου της Αθήνας, υπάρχει τα τελευταία χρόνια μια **οργανωμένη πολιτική συγκέντρωση της απαξίωσης, της φτώχειας και του αποκλεισμού**. Γειτονίες που μετατρέπονται σταδιακά σε τόπους συσσωρευμένης κοινωνικής δυστυχίας. Χαράσσονται λοιπόν συγκεκριμένες γεωγραφίες στον ιστό της πόλης όπου αυτή η δυστυχία συναντιέται εξαναγκαστικά, εγκλωβίζεται, βρίσκει «κατάλυμα» σπρωγμένη από τους θεσμικούς αποκλεισμούς και την φτώχεια, φυλακίζεται από τις ντόπιες και μη μαφίες. Πολύ απλά, εδώ και χρόνια, **ο εγγυητής-οργανωτής κάθε πραγματικά αντικοινωνικού εγκλήματος**, του κονδρεμπορίου ναρκωτικών, διακίνησης ανθρώπων και σωματεμπορίας, **η ελληνική αστυνομία δηλαδή**, ξαναμοιράζει τα μονοπώλια του εγκλήματος, τα επαναρυθμίζει για να τα ελέγχει αποτελεσματικότερα. *1

Δεν μιλάμε απλά για «διεφθαρμένους μπάτσους» (αυτές είναι κολληγοντιανές περσόνας), αλλά για συγκεκριμένη κάρρα κρατικής πολιτικής όπου συναντιούνται και καταλήγουν όλες οι εκφάνσεις και οι «αξίες» του πολιτισμού της εξουσίας: εκμετάλλευση, κυνισμός, απαξία, παρακμή, προζέμιοι και σωματεμπορία, μπάτσοι, νυχτόβιοι κατασπυματάρχες, κτηματομεσίτες, δικαστές, ευυπόληπτοι έλληνες υπάκοοι, επενδύσεις «ανάπλασης» που αδημονούν να βρουν την κατάλληλη ευκαιρία.

Από κει και πέρα αρχίζει ένα άλλο παιχνίδι: η «διαχείριση» του ζητήματος από το κράτος και η παραγωγή «λόγων και έργων» για το ζήτημα. Ο στόχος είναι πολύπλευρος. Από τη μία **να στοχοποιηθούν συγκεκριμένες κοινωνικές ομάδες** (κυρίως μετανάστες) ως οι αποκλειστικοί αίτιοι της εγκληματικότητας και με αυτόν τον τρόπο να απομονωθούν και να υποτιμηθούν συλλογικά και συνολικά: να καταστούν αόρατοι ως κοινωνική ομάδα που έχει δικές της ανάγκες ή προβλήματα, να γίνονται ορατοί στους ντόπιους μόνο μέσα από κυρίαρχα νοήματα, να γίνουν εντέλει **μια κοινωνική ομάδα-απειλή που κηρύζει αστυνομικής διαχείρισης** και μόνο.

Η πόλη λοιπόν γίνεται με το πρόσχημα της πάταξης της «εγκληματικότητας» ένα πεδίο όπου τις κοινωνικές σχέσεις τις διαμορφώνει ο φόβος και η απειλή, το πεδίο του πολέμου όλων εναντίον όλων, γίνεται ένα πεδίο αστυνομικών επιχειρήσεων. Μέσα σε συνθήκες έντονης συστημικής κρίσης, με την επίθεση του κράτους και του κεφαλαίου ενάντια στους από κάτω να οξύνεται καθημερινά, με την επίθεση της φτώχειας και της κοινωνικής δυστυχίας, **το ζητούμενο για τους κυρίαρχους είναι να αποπροσανατολίσουν, να θολώσουν τα κοινωνικά αντανάκλαστικά, να φτιάξουν εύκολοι εκθροί, εύκολες αντιπαραθέσεις και εύκολες απαντήσεις στον καθένα για να εξωραϊσει την δυστυχία του**. Για τους κυρίαρχους το «ξεπέρασμα» της κρίσης περνά μέσα από την αστυνομία, περνά πάνω από τις ζωές μας, τις ζωές ντόπιων και μεταναστών.

(*1)

Ρητορικές ερωτήσεις

Μια «δύσκολη» περιοχή της Αθήνας παραμένει παραδοσιακά η Ομόνοια. Εδώ και δεκαετίες το κονδρεμπόριο πρέζας -και τα τελευταία χρόνια σωματεμπορίας- ανθίζει στους βρώμικους δρόμους της. Το Α.Τ. Ομόνοιας (όπου λόγω της «ιδιαιτερότητας» της περιοχής, συγκεντρώνει και τους σκληρότερους παλικαράδες-πιστολάδες του αστυνομικού σώματος) είναι φημισμένο όχι μόνο για τους βασανισμούς, βιασμούς και λοιπές περιποιήσεις που «προσφέρει» απλόχερα σε όσους-ες βρεθούν στους χώρους κράτησης του(το βίντεο που εμφανίστηκε λίγα χρόνια πριν στην τηλεόραση ήταν μια μικρή μόνο επιβεβαίωση) αλλά και διευκολύνσεις στους τοπικούς μεγαλέμπορους πρέζας και σωματεμπορίας. Χαρακτηριστικό είναι εξάλλου πως όταν υπάρχουν μεγάλες κοινωνικές κινητοποιήσεις (όπως σε μεγάλες απεργίες και μεγάλα γεγονότα) και επιστρατεύονται -κατά χιλιάδες- δυνάμεις από την επαρχία για την «διατήρηση της τάξης στην πόλη», οι αποσπασμένοι στο Α.Τ. Ομόνοιας, βρίσκουν φιλόξενο κατάλυμα σε 2 συγκεκριμένα ξενοδοχεία στις οδούς Βερανζέρου και Σωκράτους. Για όποιον περνά ή δουλεύει στην Ομόνοια γνωρίζει καλά σε τι «προμήθειες» εξειδικεύονται τα συγκεκριμένα ξενοδοχεία. Νταβάδες και προζέμιοι, εργολάβοι του ελληνικού δημοσίου και μάλιστα της ελληνικής αστυνομίας; Παραξενεύεται κανείς;

η αραστή συνεργασία αστυνομίας, δημοτικών αρχών, εμπορικών συλλόγων, "αγανακτισμένων κατοίκων" και μμε στήνει απαρτχάιντ έξω από την πόρτα μας

ο ρόλος των ΜΜΕ

Εκεί που οι (κτηματομεσιτικές) real estate μπίζνες και οι «εθνικές καθαρότητες» καϊδεύονται με αστυνομικά μέτρα, από πίσω κρύβεται και ένα «αντικειμενικό» ρεπορτάζ. Τα ΜΜΕ, πιστά στο ρόλο τους να είναι η γλώσσα της εξουσίας, παίζουν πλέον –το απαιτούν οι καιροί της συστημικής κρίσης- απροκάλυπτα το ρόλο του «**γραφείου τύπου**» της **ελληνικής αστυνομίας** και κατ' επέκταση, τον βασικό ιδεολογικό μηχανισμό νομιμοποίησης των στρατηγικών καταστολής του ελληνικού κράτους. Τα αγχωμένα ρεπορτάζ, το «μικρόφωνο στον πολίτη», η μουσική για θρίλερ, οι μιμήσεις απόγνωσης, καταλήγουν πάντα σε ρητορείες μίσους, ρατσισμού, αποκλεισμών, ψευτοευαισθησιών, χειραγώγησης, ψεμάτων και διαμεσολάβησης, σε ιστορίες ανάπλασης και αστυνομίας ως τις μοναδικές απαντήσεις στο «πρόβλημα των γειτονιών που ρημάζονται από την φτώχεια και την εγκληματικότητα». *2

Χαρακτηριστικός επίσης είναι ο τρόπος όπου η ρατσιστική δράκα μερικών δεκάδων κατοίκων του Αγ. Παντελεήμονα παρουσιάζεται από τα ΜΜΕ ως «οι κάτοικοι του Αγ. Παντελεήμονα» (σαν να εκπροσωπούν συνολικά τα «συμφέροντα» όλων των ντόπιων και μεταναστών κατοίκων της περιοχής). Η πρόεκταση αυτής της παρουσίασης είναι απλή: Έλληνας ανεξαιρέτως ίσων τίμιος κάτοικος, μετανάστης ανεξαιρέτως ίσων εγκληματίας. Αυτό δεν προσπαθούν να κάνουν πιστευτό και οι φασιστοεπιτροπές;

(*2)

Εικονική πραγματικότητα

Χαρακτηριστική περίπτωση της φτηνής προπαγάνδας και της αραστής συνεργασίας αστυνομίας-ΜΜΕ είναι οι ανά καιρούς επιχειρήσεις-σκουπά, όπου προσάγονται και συλλαμβάνονται σωρηδόν «ύποπτες φιγούρες», κυρίως μετανάστες-ριες, νεολαίοι, τοξικοεξαρτημένοι, άστεγοι κτλ. Μία από αυτές τις επιχειρήσεις βαφτίστηκε ως «τελειωτικό κτύπημα στην ναρκομαφία». Στις 14/9, στην οδό Τσιτσα, στα Εξάρχεια, γνωστή και χρόνια πάτσα διακίνησης ναρκωτικών, στήθηκε μια γιγάντια επιχείρηση (σύμφωνα με το δελτίο τύπου της ΕΛ.ΑΣ συμμετείχαν 150 αστυνομικοί). Η ΕΛ.ΑΣ διαμέσω των δελτίων ειδήσεων μιλούσε για την εξάρθρωση μαφιόζικου κυκλώματος-συμμορίας 55 ατόμων. Μια προσεκτικότερη ματιά στα ίδια τα στοιχεία που η ΕΛ.ΑΣ διοχέτευσε, διαψεύδουν οικτρά τα σενάρια της: συνελήφθησαν λοιπόν 55 άτομα και στην επιτόπου έρευνα που διενεργήθηκε –αλλά και στις οικίες τους- βρέθηκαν: 333 γραμμάρια κάνναβης, 6 γραμμάρια ηρωίνης, 55 γραμμάρια κοκαΐνης, 3298 ευρώ, κινητά τηλέφωνα, γυαλιά ηλίου και ρολόγια. Η περίφημη «ναρκομαφία» των 55 ατόμων λοιπόν, των 6 γραμμαρίων ηρωίνης και των 3000 ευρώ (την στιγμή που κιά η ηρωίνης και τζιρος εκατομμυρίων διακινούνται καθημερινά), μια «μαφία» χωρίς καν όπλα ή μεγάλες ποσότητες ναρκωτικών, δεν είναι στην ουσία τίποτα άλλο από τους τελευταίους τροχούς της άμαξας ενός κυκλώματος, κάποιοι μικροδιακινητές-εύκολοι πελάτες της καταστολής (για να γλιτώνουν τα μεγάλα κεφάλια) και αρκετοί ανάμεσα τους τοξικοεξαρτημένοι οι οποίοι-προφανώς- μόλις είχαν «ψωνίσει». Σημείοι ρόλοι, γνωστό σενάριο, αστυνομικά χαμόγελα, δημοσιογραφική ικανοποίηση, σε ένα τηλεοπτικό υπερθέαμα δράσης με τον χαρακτηριστικό τίτλο «Καθαρή Αθήνα-Ασφαλείς Γειτονίες».

Στις 8/10 αναρχικοί-αντιεξουσιαστές και αλληλέγγυοι έκαναν παρέμβαση στην πλατεία αττικής ενάντια στην κατοχή της από το μισανθρωπισμό και το ρατσισμό. Αργότερα, μαζί με

εκατοντάδες μετανάστες διαδήλωσαν στους δρόμους της γειτονιάς, φωνάζοντας το αυτονόητο: ενάντια στη λεηλασία των ζώων μας, κοινού αγώνες ντόπιων και μεταναστών

οι αντιστροφές της πραγματικότητας: επιτροπές “ανήσυχων” ελλήνων

Το έχουμε ξαναπεί πως ο ρατσισμός και ο κοινωνικός κανιβαλισμός λατρεύει τις αντιστροφές της πραγματικότητας. Μέσα στο πεδίο της διάχυσης κοινωνικής σύγχυσης, ξεφυτρώνουν τα παράσιτα των «επιτροπών γειτονιάς» που φτιάχνουν μικρά απαρτχάιντ σε πλατείες (Άγιος Παντελεήμονας, Πλατεία Αττικής) και αποτελούνται κυρίως από πατενταρισμένους ακροδεξιούς και νονούς της νύχτας, τον «ανήσυχο» εμπορικό κόσμο της οδού Ερμού με το «παραεμπόριο» Αφρικανών μεταναστών, τις real estate εταιρίες και τα μεγαλόσχημα συμφέροντα της βιομηχανίας της τέχνης και της διασκέδασης σε Μεταξουργείο-Κεραμικό που αναστατώνονται με την υπερσυγκέντρωση μελαμψών, τοξικομανών και άστεγων στην περιοχή τους. Όλοι αυτοί βέβαια ψάχνουν να βρουν (και βρίσκουν ενίοτε) τις συμμαχίες τους, στον ντόπιο πληθυσμό των «προβληματικών» γειτονιών, που σέρνεται πίσω από τα ξενοφοβικά και συντηρητικά στερεότυπα. Ένα συνονθύλευμα κοινωνικού κανιβαλισμού, το οποίο διαφορετικές αφηγήσεις και προφάσεις αλλά κοινούς σκοπούς, με τις πλάτες της ελληνικής αστυνομίας συμ-

πληρώνει τον θεσμιζόμενο ρατσισμό της ελληνικής δημοκρατίας και εξαπολύει ανθρωποκνηνητά: πογκρόμ μακαϊρώματα και εμπρησμοί σε μετανάστες, σε σπίτια και λατρευτικούς χώρους σε Αγ. Παντελεήμονα και Πλ. Αττικής. Καθημερινά κυνηγητά από την δημοτική αστυνομία, ξυλοδαρμοί, φυλακίσεις και απελάσεις Αφρικανών (κυρίως) μικροπωλητών, στην γυαλιστερή οδό Ερμού των πανάκριβων μαγαζιών. Με τηλεοπτικά σόου και μεγάλες επιχειρήσεις σκούπας, βίαιες εκκενώσεις κατειλημμένων σπιτιών σε Μεταξουργείο-Κεραμικό*3 (εκεί οι «καθωσπρέπει» επίδοξοι επενδυτές δεν λερώνουν τα χέρια τους, αφήνουν την αστυνομία να κάνει «σωστά τη δουλειά»). Ενώ λοιπόν το ελληνικό κράτος βρισκόμενο μπροστά σε μια βαθιά συστημική κρίση, όχι απλά υποβαθμίζει αλλά κυνικά απαξιώνει τις γειτονιές, την καθημερινότητα, τις ζωές των υπηκόων του, κάποιιοι καλοθελητές δείχνουν την «υπερσυσσώρευση μεταναστών» ως τον υπαίτιο αυτής της υποβάθμισης. Όταν κάποιιοι λαμπεροί καταστηματαρχες, φοροδιαφεύγουν συστηματικά, κερδοσκοπούν ρημάζοντας τους εργαζομένους τους με κακοπληρωμένα ωράρια και λειψά ένησημα, οι ίδιοι αυτοί στοχοποιούν το «παράνομο» εμπόριο φτωχών ανθρώπων ως «πληγή φοροδιαφυγής», «μαύρη τρύπα της εθνικής οικονομίας». Όταν το ναρκεμπόριο και το σωματεμπόριο, μοιράζεται, ελέγχεται και ρυθμίζεται υπό την υψηλή εποπτεία της ελληνικής αστυνομίας, κάποιιοι επιλέγουν να ρίχνουν το ανάθεμα ως συλ-

λογική ευθύνη πάνω σε όλους τους μετανάστες. Πρόκειται ουσιαστικά για ένα παιχνίδι υποτίμησης, ελέγχου, καταστολής και αποκλεισμού ολόκληρων κοινωνικών ομάδων: των πιο φτωχών, των πιο λεπτατημένων, των πιο «αντικανονικών», των πιο απομονωμένων. Ένα παιχνίδι ενάντια στην ελευθερία όλων μας. Οι «καθαρές γειτονιές» που φαντασιώνουν από κοινοί, φασίστες, μπάτσοι, δημοσιογράφοι, επενδυτές, λαμπεροί μαγαζάτορες, «άνθρωποι του πνεύματος»*4, είναι μικρά απαρτχάιντ, μαύρες τρύπες ανελευθερίας στον χάρτη της πόλης.

(*3)

Η κηπουρική των αποκλεισμών

Στις 29/9 ο τηλεοπτικός Σκάι (γνωστός για την «οικοευσθησία» του μεγαλοκαρκαρία ιδιοκτήτη του Αλαφούζου) ανακοίνωνε με χαρά τον «ακτιβισμό κατοίκων Μεταξουργείου-Κεραμικού», όπου σε μια προσπάθεια βελτίωσης της «ποιότητας» ζωής στην περιοχή καθάρισαν και δεντροφυτεύσαν ένα εγκατελειμένο οικόπεδο. Στην πραγματικότητα δεν επρόκειτο ούτε για ακτιβισμό, ούτε καν για κατοίκους της περιοχής. Επρόκειτο για την Μν Κυβερνητική Οργάνωση «ΚΜ Πρότυπη Γειτονιά» η οποία είναι ουσιαστικά παρακλάδι μεσιτικής εταιρείας που επενδύει σε ακίνητα στην περιοχή. Η ίδια ΜΚΟ οργανώνει «εκδηλώσεις» με προσκεκλημένους υψηλά ιστάμενους της ΕΛ.ΑΣ για να βρουν από κοινού λύση στο «πρόβλημα εγκληματικότητας» στην περιοχή. Για περισσότερες λεπτομέρειες στο ποστ «κηπουροί του απαρτχάιντ» στο http://futurablog.blogspot.com/2010/10/blog-post_12.html

(*4)

Η τέχνη των αποκλεισμών

Αρχές Οκτώβρη, κάτοικοι και επιχειρηματίες της περιοχής Μεταξουργείου-Κεραμικού συναντήθηκαν με επιτελείο υψηλόβαθμων αστυνομικών σε κεντρικό ξενοδοχείο για να συζητήσουν για την εγκατάλειψη της περιοχής και την εγκληματικότητα. Ανάμεσα σε επίδοξους επενδυτές και στον πατενταρισμένο περιφερόμενο θίασο ακροδεξιών που παριστάνουν τους κατοίκους-επιχειρηματίες, βρέθηκαν και γνωστοί «άνθρωποι του πνεύματος». Σε μια «κρίση πνευματικότητας» ο αδρά επιχορηγούμενος από το ελληνικό δημόσιο για να φέρει σε πέρας το φωτεινό του καλλιτεχνικό έργο κάθε καλοκαίρι στην Επίδαυρο, Θεόδ. Τερζόπουλος δήλωσε: «Πάμε να διασώσουμε ό,τι καταστρέφει το κράτος συστηματικά, αβοήθητοι και κυνηγημένοι», Θ α υ μ α σ τ ή αντιστροφή και πάλι: αβοήθητοι και κυνηγημένοι ο Τερζόπουλος, η Άννα Βαγενά και η Δ. Γαλάνη και όχι οι εκατοντάδες άστεγοι (εκεί βρίσκεται και μια μικρή «πολιτεία καρτόκουτων»), οι τοξικομανείς, οι φτωχοδιάβολοι της περιοχής. Πουθενά, ούτε υποτυπώδως, μια ψευδοευσθησία για την γενικευμένη κοινωνική δυστυχία η οποία όχι μόνο αφέθηκε επιδεικτικά έξω από την πρωτοκοσμική κλίδα του ξενοδοχείου να σαπίζει στα καρτόκουτά της αλλά και στοχοποιήθηκε ως «νοσηρή» και «ξεφτίλα». Αυτό που περίσσεψε από την συνάντηση, ήταν ο πλούσιος μπουφές, η παγερή αδιαφορία για την αιτία των κοινωνικών προβλημάτων και ο κυνισμός των συμμετεχόντων. Οι οποίοι θα τρομάζουν και θα σοκαριστούν όταν αυτόν τον κυνισμό θα τους τον αντιγυρίσουν πίσω με βία οι «τελειωμένοι» των στενών του Μεταξουργείου. Ο πάντα «ευαίσθητος» και «κοινωνικά προβληματισμένος» Θ. Τερζόπουλος φεύγοντας δήλωσε στους δημοσιογράφους: «όσο οι κυβερνήσεις μας δεν ασχολούνται συστηματικά και σοβαρά με τα προβλήματα του κέντρου της Αθήνας, ετοιμάζεται η άνοδος της Ακροδεξιάς. Το αβγό του φιδιού επωάζεται». Χρόνια τώρα καλοβαλμένος στον αυτοαναφορικό καλλιτεχνικό του μικρόκοσμο, δεν κατάφερε να αντιληφθεί πως στην θαλιωρή του κυριλέ ξενοδοχείου, στα κοινά τραπέζια διαλόγου για την «καθαρή Αθήνα» κλώσαγε και ο ίδιος με τέχνη αυτό το αυγό.

κατά τη διάρκεια της συγκέντρωσης, στην αρχή δειλά και μετά με μεγάλη χαρά δεκάδες μετανάστες-τριες (αλλά και ντόπιοι) της περιοχής αγάλισαν την εκδήλωση, πήραν τα μικρόφωνα και στην δική τους «ακαταλαβίστικη» γλώσσα φώναζαν ενάντια στο απαρτχάιντ που έχει στήσει μια δράκα κατοίκων και η αστυνομία.

Βρισκόμαστε με πρόσχημα την κρίση μπροστά σε μια εξελισσόμενη επίθεση των από πάνω στους από κάτω. Η απαξίωση ολόκληρων κοινωνικών κομματιών, η περιθωριοποίησή τους, η διάσπαση της κοινωνικής αλληλεγγύης, είναι κομμάτι αυτού πολέμου που διεξάγεται στις ζωές όλων μας. Ο κυνισμός, η απαξίωση του άλλου, του διπλανού, η εξατομίκευση, είναι κομμάτια ενός διευρυνόμενου κοινωνικού κανιβαλισμού που γίνεται σύμμαχος στον πόλεμο των από πάνω, να υποτιμήσουν και να ρημάξουν γειτονιές και ζωές. Δεν έχουμε να περιμένουμε τίποτα από κανέναν. Μπροστά σε αυτή τη διευρυνόμενη κοινωνική δυστυχία, που ακόμα και τα «αυτονόητα» κεκτημένα (πχ. στέγη, ιατροφαρμακευτική περίθαλψη κτλ) μοιάζουν απαγορευμένες έννοιες, οι απαντήσεις δεν μπορούν να έρθουν από τα πάνω: οι από κάτω, όλοι μας, πρέπει να δημιουργήσουμε εκείνες τις υποδομές αυτοοργάνωσης και αλληλοβοήθειας για κάθε κοινωνικό και τοπικό πρόβλημα (από την υγεία, τη στέγαση, τη δημιουργία, την γνώση κτλ), εκείνα τα πεδία αγώνα που θα προσπαθούν να τελειώνουν με τον πολιτισμό της εξουσίας και των διαχωρισμών με πρόταγμα την ισότητα και την κοινωνική αλληλεγγύη. Αν έχουμε να προστατεύσουμε από κάτι τις γειτονιές μας είναι από την αγριότητα των αφεντικών, την αγριότητα των νταβάνων και της αστυνομίας, του πολιτισμού της πρέζας, την βαρβαρότητα της εξαθλίωσης και της μοναξιάς.

Ο εχθρός δεν βρίσκεται στο πρόσωπο του κοινωνικά αποκλεισμένου και περιθωριοποιημένου, βρίσκεται εκεί που βρισκόταν πάντα: στις τράπεζες, στα δημαρχιακά μέγαρα, στη βουλή, στα αστυνομικά τμήματα. Η αυτοάμυνα των γειτονιών ενάντια στην επέλαση της εξαθλίωσης είναι κομμάτι του αγώνα για την διεύρυνση

της κοινωνικής αλληλεγγύης, είναι κομμάτι για την κοινωνική ρήξη και όχι κομμάτι του μισανθρωπισμού και του κοινωνικού κανιβαλισμού. Στήνουμε λοιπόν αναχώματα στον εθνικισμό, τον ρατσισμό και τον κοινωνικό κανιβαλισμό, παίρνουμε θέσεις μάχης, στήνουμε από κοινού χώρους και χρόνους ελευθερίας.

η αφίσα της συγκέντρωσης

- **Τα μαχαίρια των φασιστών**
Το τελευταίο διάστημα, η ρατσιστική και εθνικιστική βία αυξάνεται. Είναι στην ευρύτερη περιοχή του Αγίου Παντελεήμονα. Από τις 11 έως τις 14 Σεπτεμβρίου, φασιστοσυμμορίες, με την κάλυψη κάποιων κατοίκων και της αστυνομίας, επίθεσαν, Ελλοκάσσαν, μαχαίρωσαν μετανάστες και έλασαν τα μαγαζιά τους.
Οι μετανάστες όμως δεν κάνουν πίσω. Υπερασίζονται τη ζωή τους, συλλογίζονται και αγωνίζονται στις ακροεξίτες επιθέσεις και τα πογκρόμ.
Εν όψει και των εκλογών, η ακροδεξιά πληθαίνει τις κραυγές της εναντίον των μεταναστών «που μας παίρνουν τις δουλειές» και «επιβάνουν για την κρίση». Την ίδια στιγμή, τα λα.ο.ε ψηφίζει υπέρ της πολιτικής του μνημονίου, ενώ οργανωμένες συμμαχίες σπρώχνουν «τον Άλλο Εμπόρο», δηλαδή αυτόν που χάνει τα κέρδη εμπιστευόμενος τους υπαλλήλους του, τις πόσες και μη.
- **Τα προμηθεύει το κράτος**
Οι «προσέτες του πολιτ» συλλαμβάνουν, ελλοκάσσαν, βασανίζουν και φυλακίζουν τραυματισμένους μετανάστες. Το αστυνομικό τμήμα της περιοχής υποστηρίζει την ωμή πολιτική του κράτους και των αφεντικών κατά των μεταναστών. Μια πολιτική που βασίζεται στην αστυνομοκρατία «σφάλειο του πολιτ» και ταυτίζει το «οργανωμένο έγκλημα» με τους «φασιστοδολοφούς». Μια πολιτική που κατασκευάζει στρατηγικά συγκέντρωση μεταναστών, βάσει με όμοιο το σύνορο της Ευρωπαϊκής Ένωσης και βασίζει «λαβράκιους» όλους αυτούς που δύνανται βίαια από τον τόπο τους.
- **τα ακονίζουν τα ΜΜΕ και ο εθνικός κορμός.**
Τα ΜΜΕ, αποκρύπτουν συστηματικά την πραγματικότητα, παρουσιάζουν τις ομάδες από νεοναζ, ελληναίους, ρατσιστές και απόγονους ταγματασφαλλών ως «αγανακτισμένους περιόικους και κατοίκους». Αποσιωπούν τα ρατσιστικά και φιλικά πογκρόμ, τα μαχαίρώματα κατά μεταναστών και την αστυνομική βία και προβάλλουν μια «πολιτιστική κατάσταση» και την «αυθιχία εργοδηματίας».
Μέσα στην κρίση συσκείζουν να σπρωπίσουν και να αποσπαστούν τους μετανάστες ως «θύμια κίνδυνου για την υγεία, τη δημόσια τάξη και την ασφάλεια». Σχηματίζουν έναν εθνικό κορμό, για λογαριασμό αυτών που κόνιζαν στο στήθος μας, διακινδύνωντας τους εθνικούς διαχωρισμούς, το ρατσισμό και την ξενοφοβία.

Κοινοί αγώνες ντόπιων και μεταναστών

Ντόπιοι και μετανάστες να βρούμε τα πεδία συνάντησης, να διαρρήξουμε την εθνική ενότητα, να δημιουργήσουμε αναχώματα, να αγωνιστούμε μαζί, ενάντια στο κάθε είδους ρατσισμό, την επίθεση του κράτους και των αφεντικών, την απαξίωση της ζωής μας.

**Συγκέντρωση αλληλεγγύης:
Πλατεία Αττικής,
Παρασκευή 8 Οκτώβρη, 6 μ.μ.
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟ, ΤΟ ΡΑΤΣΙΣΜΟ
ΚΑΙ ΤΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΑΝΙΒΑΛΙΣΜΟ**

από την “τρέλα”, στην ψυχιατρική και πάλι πίσω στην κρίση

● μια μικρή ιστορική αναδρομή

Μέσα στο κλίμα του ηθικού συντηρητισμού που χαρακτήρισε τον «δυτικό κόσμο» της ανοικοδόμησης μετά το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο (κατάσταση η οποία υποβόησε την έκρηξη των κινημάτων αμφισβήτησης δύο δεκαετίες αργότερα), η ψυχιατρική δε δίστασε να σφίξει γύρω της το πανωφόρι του κοινωνικού τοποτηρητή, του ελεγκτή των συμπεριφορών και των τρόπων έκφρασης. Σε αυτό το πλαίσιο η αγαστή συνεργασία με τις αστυνομικές – εισαγγελικές αρχές, ιδίως στις Η.Π.Α., συμπλήρωσε τα κενά του ποινικού κώδικα καθώς συνέβαλε στην παθολογικοποίηση των «αντικοινωνικών – αντικομφορμιστικών συμπεριφορών», που οδήγησε εκατοντάδες ανθρώπους σε ακούσιο εγκλεισμό σε ψυχιατρικά ιδρύματα, ώστε να αξιολογηθεί και -κυρίως- να «διορθωθεί» η συμπεριφορά τους. Η λεγόμενη «ψυχιατρική μεταρρύθμιση» (όπως όλες οι μεταρρυθμίσεις) είναι αποτέλεσμα της σύνθεσης πολλών συνισταμένων που ξεπήδησαν τόσο από την έμπρακτη αμφισβήτηση των κατεστημένων κοινωνικών δομών και των μηχανισμών κοινωνικοποίησης, όσο κι από την κριτική των ίδιων των ψυχιάτρων ως προς τον «τρόπο χρήσης» της επιστήμης τους. Γεγονός που επέφερε σημαντικές ρωγμές στο ιδεολογικό περίβλημα της «κωροφυλακίστικης» λειτουργίας της.

Το άμεσα ορατό αποτέλεσμα ήταν αυτό που κυνικά χαρακτηρίστηκε «αποσυμφόρνηση των ψυχιατρικών κλινικών». Χιλιάδες άνθρωποι έλαβαν το πολυπόθητο εξιτήριο, καθώς δεν υπήρχε ισχυρή επιστημονική τεκμηρίωση των, κατά εισαγγελική και αστυνομική παραγγελία, εγκλεισμών τους. Η διαδικασία αυτή στέρξε αρχικά από τους μηχανισμούς ελέγχου έναν πολύτιμο σύμμαχο, προσέφερε όμως τελικά και συνεχίζει να προσφέρει σημαντική εκδούλευση στη συστημική ισορροπία. Η μεταρρύθμιση «αποκατέστησε» σταδιακά την ψυχιατρική και συνέβαλε τα μέγιστα στην μεγάλη αποδοχή της συμβουλευτικής και θεραπευτικής ψυχολογίας. Η ψυχιατρική μπορούσε πλέον να καμώνεται πως από επιστήμη ελέγχου, μετατράπηκε σε “ανθρωπιστική επιστήμη”. Σε αυτό συνέβαλαν και πλήθος κινηματογραφικών και τηλεοπτικών σεναρίων όπου ευπροσέγγιοι ψυχοθεραπευτές και ψυχιάτροι με αυταπάρνηση δίνονται ολόψυχα στη θεραπεία των ασθενών τους. Η εκβολή της όλης κατάστασης ήταν τελικά η δημιουργία ασθενών «δύο ταχυτήτων».

Τα παραπάνω δεδομένα, σε συνδυασμό με την αδυναμία των προπαγανδιστικών μηχανισμών να ωραιοποιήσουν την αίσθηση που δημιουργούν τα πιεστικά πρότυπα αισθητικής, συμπεριφοράς και «επιτυχίας», οι αγχώδεις ρυθμοί και η εργασιακή επισφάλεια, επέφεραν τον «αποχαρακτηρισμό» και την

άμβλυση του σιγματισμού των πασχόντων από συναισθηματικές διαταραχές. Τα τελευταία χρόνια υπάρχουν συχνότερες αναφορές στις εφημερίδες για τη μεγάλη αύξηση της κατάθλιψης επί του γενικού πληθυσμού στην Ευρώπη οι οποίες, μετά από μια άνευρη κριτική του σύγχρονου τρόπου ζωής, καταλήγουν με προτροπές για καταφυγή στους ειδικούς. Την ίδια στιγμή το πιεστικό περιβάλλον αντιμετωπίζεται ως ένα αναγκαίο κακό. Με άλλα λόγια ο γυαλός είναι στραβός αλλά το δικό μας αρμένισμα φταίει... αρκεί οι εν δυνάμει ασθενείς να αναλάβουν τις ευθύνες τους και να επισκεφτούν έναν «ειδικό» ώστε να μάθουν να είναι λειτουργικοί μέσα στις υπάρχουσες συνθήκες. Και έτσι φτάνουμε στον κόσμο που «ελέγχουν» οι «επιλεκτικοί αναστολείς επαναπρόσληψης σεροτονίνης»: τέσσερις λέξεις που ξεκλειδώνουν τα θησαυροφυλάκια των φαρμακοβιομηχανιών για να εκτοξευτούν οι πώλησεις αντικαταθλιπτικών. Η σεροτονίνη είναι η ορμόνη που ρυθμίζει τη διάθεση και την ευφορία, οπότε το σχέδιο είναι απλό: να διατηρηθεί όσο περισσότερο γίνεται «στην κυκλοφορία» με τη βοήθεια χημικών ουσιών, οι οποίες επικάθονται στα σημεία που είναι επιφορτισμένα να προσλαμβάνουν την εκλυόμενη σεροτονίνη, επιβραδύνοντας έτσι τον μεταβολισμό της. Στον αιώνα της μηχανοποίησης και του αυτοματισμού δε γινόταν να μη βρεθεί μια εξίσου «μηχανική» λύση στο πρόβλημα των συναισθηματικών διαταραχών. Η μεθοδολογία είναι αμειλίκτη, τα πάντα εκλαμβάνονται ως απλό ζήτημα βιοχημείας και σωστής ρύθμισης. Κάπως έτσι η κατάθλιψη ξεγυμνώθηκε από τις λογοτεχνικές, μυστικιστικές και λαογραφικές αναφορές της... Τέλος πα οι νεραϊδοπαρμένοι και οι πλανεμένες από ζωτικά, ενώ οι δαίμονες της οκνηρίας και της μεσημβρίας εξορκίστηκαν και στοιχειώνουν τώρα πα τις σελίδες των αντίστοιχων κεφαλαίων της ψυχοπαθολογίας. Εκεί γίνεται και η προσπάθεια της διάγνωσης και της ταξινόμησης. Μόνο που η απόσταση από τη σκληρή νοσοκόμα Μέρτσεντ της «Φωλιάς του Κούκου» ως τον ευαίσθητο Δρ Σόμπολ του «Ανάλυσε το» δε μετριέται με κολιγουντιανά σεναρία ταινιών, αλλά με την πληθώρα των λεπλάττων ψυχών που βρέθηκαν ή βρίσκονται σε διάφορους τύπους ψυχιατρικών ιδρυμάτων. Ταυτόχρονα, οι κάθε είδους «παρεκκλίσεις» μπορεί να μην σιγματίζονται όπως παλιά, αλλά υπάγονται ως «μη κανονικές» στο πεδίο ιατρικής ρύθμισης και του κοινωνικού ελέγχου. Και η λίστα των «παρεκκλίσεων» μεγαλώνει σχεδόν σε όλο το πεδίο των καθημερινών συμπεριφορών (χαρακτηριστικό εδώ είναι η «ανακάλυψη» πολλών που αφορούν «προβληματικές παιδικές συμπεριφορές»). Επιπλέον η «κοινωνικοποίηση» ψυ-

χιάτρων και ψυχολόγων και η αύξηση της επισκεψιμότητας των γραφείων τους αναδεικνύει, μεταξύ άλλων, τη δυνατότητα του καπιταλισμού να θησαυρίζει από τα αδιέξοδα που προκαλεί...

Τι συνέβη λοιπόν με τους ασθενείς της «δευτέρας ταχύτητας»; Οι ψυχωσικοί ασθενείς αφού θάφτηκαν ζωντανόι σε κάθε είδους ίδρυμα, (από τα γενικά νοσοκομεία του Μεσαίωνα και τα πρώιμα φρενοκομεία ως τα ψυχιατρεία) και έχοντας κατά το παρελθόν επιτυχημένες παρουσίες στα δημόσια θεάματα εξαγνιστικού βασανισμού και εκτέλεσης της ιερής εξέτασης και στις «ανθρωπιστικές ευθανασίες» των ναζιστικών νόμων του '33 (το κράτος είχε έξοδο!), «κέρδισαν» την συμπερίληψή τους στην ψυχιατρική μεταρρύθμιση. Σε γενικές γραμμές πάντως η βελτίωση της ποιότητας της νοσηλείας τους εξαντλήθηκε στη διακομιδή των πιο «λειτουργικών» σε ξενώνες αποασυλοποίησης, ώστε να επανενταχθούν σταδιακά στην κοινωνική ζωή (μόνο όμως όσοι λαμβάνουν κάποιο επίδομα ή έχουν συγγενείς που πληρώνουν ή έχουν την τύχη να αποτελούν τμήμα της ποσόστωσης για τους άπορους ασθενείς). Η υποχρηματοδότηση και η ένδεια εξειδικευμένου προσωπικού και θεραπευτικής στρατηγικής αντανάκλα το γεγονός ότι στα μάτια των κεντρικών διοικήσεων οι ασθενείς αυτοί παραμένουν απαξιωμένοι, απλοί καταναλωτές φαρμακευτικών σκευασμάτων. Τη διαπίστωση αυτή ενισχύει το γεγονός ότι η μεταφορά τους σε συνοικιακές δομές δε συμβάδισε με μια συστηματική προσπάθεια άρσης των σε βάρος τους προκαταλήψεων, με αποτέλεσμα κατά τις ολιγόωρες εξόδους τους υπό την εποπεία του προσωπικού να συναντούν πολλές φορές την καχυποψία ή και την εχθρότητα των περιοίκων. Όσο γι αυτούς που παρέμειναν στα ψυχιατρεία; τουλάχιστον δεν τους δένουν στα κρεβάτια τους υπό το φως της μέρας, οι νύχτες τους όμως παραμένουν μεγάλες και δύσκολες...

οι αποθήκες ψυχών επιστρέφουν

Στη σημερινή ασφυκτική καθημερινότητα που διαμορφώνει η κοινωνικοοικονομική κρίση τα πράγματα αναμένεται να χειροτερέψουν στον τομέα της ψυχικής υγείας. Η μεγάλη αύξηση των συναισθηματικών διαταραχών αποτελεί μια ανορθογραφία στην αρραγή εικονολογία και τα ναρκισσιστικά φλιναφήματα των καπιταλιστικών δημοκρατιών. Οι κυριαρχικοί μηχανισμοί, όπως είδαμε, έχουν ρίξει το βάρος στην «τεχνικοποίηση» του προβλήματος, αλλά η αυξανόμενη δυσφορία σε συνδυασμό με την καταγραφόμενη έλλειψη εμπιστοσύνης στους θεσμούς δεν εγγυάται την καθολική

υπαγωγή των «δυστυχημένων» στην προδιαγεγραμμένη πορεία. Από την άλλη, η εξάρτηση των συναισθηματικών διαταραχών από την λίστα των φαρμάκων χωρίς συμμετοχή του ασφαλισμένου, οδηγεί αναπόφευκτα ένα μεγάλο κομμάτι των πασχόντων μακριά από κάθε «θεραπευτική αντιμετώπιση» με απρόβλεπτες συνέπειες. Την ίδια στιγμή η «αποασυλοποίηση» φαίνεται να καταρρέει καθώς σε περιόδους κρίσεων η ανθρώπινη μεταχείριση των “βαρέως ψυχασθενών” είναι πολυτέλεια για τους ορθολογιστές των οικονομικών επιτελείων. Το «όπου φτωχός και η μίρα του» ισχύει δύο φορές για τους ασθενείς που δεν έχουν οικονομική στήριξη και αναμένεται η αντίστροφη πορεία προς τα ευαγή ιδρύματα από τα οποία εξήλθαν... Αυτό, μαζί με την ευρύτερη υποχρηματοδότηση των ψυχιατρικών κλινικών σε σχέση με τα υπόλοιπα δημόσια νοσοκομεία κάνει ξεκάθαρη την επιλογή των κρατικών λειτουργών, ελλείψει Καιάδα, να επαναφέρουν την παλιά καλή εποχή των αποθηκών ψυχών (χαρακτηριστικά, για το Δρομοκαίτειο, δείτε το κείμενο-καταγγελία 2 γιατρών στο <http://www.psypirosi.gr>, στο ποστ «δρομοκαίτειο: επιστροφή στον 19° αιώνα»)

Από τη στιγμή που ο εξουσιαστικός πολιτισμός επένδυσε τόσο σάλιο και μελάνι στη θεοποίηση της συμμετοχής στην παραγωγική διαδικασία δεν είναι δύσκολο να κατανοήσουμε γιατί επεφύλαξε τέτοια μεταχείριση στους μη παραγωγικούς, πολυέξοδους και ανύπαρκτους καταναλωτικά βαρέως πάσχοντες. Επιπλέον η περίφημη «ψυχιατρική μεταρρύθμιση» δεν θέλησε σε κανένα σημείο να διαμορφώσει μια νέα αντίληψη εντάσσοντας το ζήτημα της “ψυχικής υγείας” στους κόλπους της κοινωνικής λειτουργίας. Η “ψυχοσθένεια” παρέμεινε τοιφλίκι του ιατροκεντρικού συστήματος, με τους γιατρούς να μην εξηγούν τη λειτουργία και τη χρησιμότητα της αγωγής και πολλές φορές να μη συναντούν καν τους ασθενείς τους. Δεν είναι φυσικά να απορεί κανείς από τη στιγμή που μια πραγματικά θεραπευτική προσέγγιση δεν γίνεται να μην απαντά και στο ζήτημα των κοινωνικών συνθηκών και των μηχανισμών της κοινωνικής αναπαραγωγής από τη στιγμή που αποτελούν καταλυτικό παράγοντα στην ανάπτυξη και την εξέλιξη των παθήσεων (συναισθηματικών διαταραχών και ψυχώσεων). Η έμπρακτη κριτική απέναντι στον τρόπο που οι κυριαρχικοί μηχανισμοί χειρίζονται το ζήτημα της ψυχικής ασθένειας δεν μπορεί παρά να εμπεριέχεται στην συνολική κριτική και αγώνα ενάντια στον εξουσιαστικό πολιτισμό και τα ιδεολογήματα του.

Υγ. οι ιατρικές ορολογίες του κειμένου χρησιμοποιούνται για λόγους κατανόησης και χωρίς να γίνονται αποδεκτές οι κυρίαρχες ταξινομήσεις του “υγιούς” και του “ασθενή”

ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΑ

ο ευρωπαϊκός αέρας
μυρίζει δακρυγόνο

Τα όσα συμβαίνουν τις τελευταίες εβδομάδες του Οκτώβρη στη Γαλλία, πιθανότατα να προαναγγέλουν και ένα εκρηκτικό κοινωνικό κλίμα που έχει αρχίσει ήδη να διαφαίνεται σε αρκετές ευρωπαϊκές χώρες. Μαζικές γενικές απεργίες, αποκλεισμοί διυλιστηρίων, συγκρούσεις με την αστυνομία, καταλήψεις σχολείων είναι η απάντηση των γάλλων στην πανευρωπαϊκά σχεδιαζόμενη πολιτική της αύξησης των ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης, αλλά και του «επανακαθορισμού» από την πλευρά του κράτους, των εργασιακών συνθηκών και δικαιωμάτων. Αυτό που εκπλήσσει όμως στην περίπτωση της Γαλλίας δεν είναι η μαχητικότητα μεγά-

λης μερίδας διαδηλωτών, ούτε οι επαναλαμβανόμενες γελοιοότητες του Σαρκοζί περί «μιας μερίδας αλητών που προσπαθούν να καταστρέψουν την εθνική οικονομία της Γαλλίας και τον τουρισμό της», όσο η στάση των διεθνών media και φυσικά και των ελληνικών, να υποβαθμίσουν όσο γίνεται τα γεγονότα που συνταράσσουν τη δεύτερη μεγαλύτερη, πληθυσμιακά και οικονομικά, χώρα της ευρώπης.

Για άλλη μια φορά ο αστικός και κυρίως ο ηλεκτρονικός τύπος που έχει τη δύναμη της εικόνας, συντάσσεται με τις επιλογές και τις επιθυμίες των ευρωπαϊκών ελίτ, που βλέπουν στην περίπτωση της Γαλλίας του 2010,

όπως και της Ελλάδας του 2008, δύο πολύ κακά γι αυτές παραδείγματα αντίδρασης των από κάτω στις σχεδιαζόμενες πολιτικές τους. Γι' αυτό και φροντίζουν να τα προβάλουν με κωδαίο και συκοφαντικό τρόπο στα ηλεκτρονικά και έντυπα μέσα που οι ίδιες οι ευρωπαϊκές ελίτ έτσι κι αλλιώς κατέχουν. Οι κοινωνικές όμως αντιστάσεις και οι εξεγέρσεις δεν ετεροκαθορίζονται από το πόσο θα «τις παίξουν» στα δελτία τους η κάθε Χούκλν, και ο κάθε Χατζηνικολάου. Και αν τα κανάλια καμώνονται πως αγνοούν κάτι τέτοιο, να είναι σίγουροι ότι θα το βρουν μπροστά τους.

ΕΚΚΕΝΤΡΙΣ ΦΥΛΑΧΟΥ

ΟΙ “ΓΕΡΟΗΛΙΘΙΟΙ”, ΟΙ ΖΩΝΤΑΝΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ, Η ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΗΣ “ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΤΗΤΑΣ”

■ **περί δηλώσεων Τσόκλη...**

Ένα ζήτημα που «συντάραξε το πανελλήνιο» κατακαλόκαιρο κι έτυχε μεγάλης μιντιακής αναγνώρισης ήταν οι δηλώσεις του «εκκεντρικού» εικαστικού Τσόκλη σε συνέντευξή του το 2000, που αναμεταδόθηκε στα μέσα Αυγούστου από κρατικό τηλεοπτικό σταθμό.

Ενδόμυχα, θα επιθυμούσαμε να θαφτεί από την ιστορία το σεξιστικό ντελίριο του Τσόκλη –λόγω της ασήμαντοτητας του επιφαινόμενου. Παρόλα αυτά, αποτελεί αποκαλυπτικό περιστατικό τόσο για το διανοητικό «πλούτο» πολλών από τους ανθρώπους της αστικής τέχνης και του θεάματος, όσο και για τις θεσμικές κινήσεις συντήρησης του υπάρχοντος πατριαρχικού κόσμου και την περιρρέουσα υποκρισία.

Οι δηλώσεις του Τσόκλη βρίθουν από καταφάσεις στις κυρίαρχες πατριαρχικές αντιλήψεις, με μια υπέρδριπλη δόση βλακειάς είναι αλήθεια: «Δεν καταλαβαίνω γιατί ο βιαστής είναι πιο κακός άνθρωπος από την κοπέλα που βγάζει τα βυζιά της έξω και προκαλεί. Τη βία τη ζητάει η ίδια, θέλει να τη βιάσουν. Ποιος είναι αλήθεια ο πιο ζωντανός άνθρωπος; Ο γέρο-πλήθιος που κάθεται στο σπύτι του και δεν έχει κανένα ερωτισμό μέσα του ή εκείνος ο οποίος ρισκάροντας την ζωή του και την ελευθερία του επιτίθεται σε ένα πλάσμα σεξουαλικό; Και δεν είναι ωραίο πράγμα στο κάτω κάτω βρε παιδί μου η επίθεση; Είναι αναρχικές αυτές οι σκέψεις, το ξέρω, αλλά δεν είναι φυσικές;» Στη γλώσσα του κρεπνισμού του Τσόκλη βιασμοί δεν υπάρχουν, είναι εγκλήματα πάθους, υποκινούμενα από αυτή που δείχνει το στήθος της, το πόδι της και ό,τι άλλο. **Σύμφωνα με τις διανοητικές χυδαιότητες του, από τη στιγμή που ένα σώμα προσληφθεί ως «πλάσμα σεξουαλικό» από κάποιον ξαναμμένο αρσενικό, ο τελευταίος νομιμοποιείται να του επιτεθεί, αυτόματα δηλαδή το άλλο σώμα του ανήκει.** Στη γλώσσα του κρεπνισμού, το σώμα νοείται ως «σεξουαλικό» ή «μη σεξουαλικό» και είναι αυτό από μόνο του όρος ικανός για τη λεηλασία ενός ανθρώπου. Και συνεχίζει το παραλήρημα: «Δεν καταλαβαίνω γιατί η αστυνομία πιάνει τον άνθρωπο που τη βίασε και δεν πιάνει αυτή την ίδια που τον προκαλεί, αφού η φύση τον σπρώχνει να το κάνει αυτό.» Και η τελευταία πινελιά στη βλακεία μπαίνει με μια μεγαλοπρεπή αναφορά στη «φταιχίτρα» φύση, που επιστρατεύεται πάντα όταν στερεούουν τα επικειρήματα. **Τι πιο βολικό εξάλλου για την υπεράσπιση της σεξιστικής πρακτικής από την επίκληση του φυσικού, αυτού που εξυψώνει τη βίαση συμπεριφορά των αντρών σε νομοτελειολογικό ορμέμφυτο, που δικαιώνει τον κάθε βιαστή, που ενοχοποιεί τη βιαζόμενη για το πάθημά της –μήπως δεν είναι η ίδια λογική που αναπαράγεται και στις αίθουσες των δικαστηρίων, όταν κάποια γυναίκα καταφέρει να καταγγείλει το βιαστή της; Όταν ο Τσόκλης δηλώνει ότι τη βία τη ζητά η ίδια που βιά-**

ζεται και ότι ο βιασμός είναι ζωντανία, έκφραση ερωτισμού, επίθεση, σεξουαλική επαφή, αναπαράγει αυτούσια –με μια δόση εκκεντρισμού φυσικά, όπως αρμόζει στους καλλιτέχνες- την ειδικότερη μορφή του αντρικού φαντασιακού για τις γυναίκες. Δεν έχει πάτο ο απόπατος του Τσόκλη και τα επιπλέον σχόλια μάλλον περιπετούν.

Ένα μόνο, τελευταίο. Όσον αφορά τις αναρχικές σκέψεις, ας κρατιέται ο κάθε τσόκλης μακριά από την πρόκληση σύγχυσης και θολούρας για το τι είναι αναρχικό και τι όχι, **γιατί δεν αποκλείεται να μάθει από πρώτο χέρι «πόσο ωραίο πράγμα στο κάτω-κάτω βρε παιδί μου είναι η επίθεση».**

Παραπλεύρως του Τσόκλη...

Πέρα όμως από το ίδιο το περιεχόμενο των δηλώσεων, αξίζει να σταθούμε και σε μια άλλη πλευρά του θέματος. Τη διαχείριση της δημοσιότητάς του από τους επαγγελματίες του καθεστωτικού λόγου και της ρηκότητας. Είναι εντυπωσιακό και φυσικά ενδεικτικό των προθέσεων πώς η κουβέντα για ένα τόσο μεγάλο ζήτημα, όπως ο βιασμός, κινήθηκε με σημείο αναφοράς τις δηλώσεις ενός ασήμαντου ανθρώπου του θεάματος και με τη καταπληκτική ταχύτητα μπήκε και βγήκε από την επικαιρότητα. Γιατί το θεματάκι διέθετε όλα εκείνα τα σκανδαλιστικά χαρακτηριστικά για τη θεαματική ανάδειξή του, για την εύκολη κατάθεση φλογερών αντι-σεξιστικών δηλώσεων από ανερχόμενους απολογητές του συστήματος, **για την επανατοποθέτηση των πραγμάτων εκει ακριβώς όπου αυτά βρίσκονταν και πριν τον Τσόκλη.**

Ο λόγος για την πράσινη παραφυάδα του πασοκ, τους οικολόγους πράσινους, οι οποίοι «μαχητικά» έσπευσαν να καταδικάσουν και τον καλλιτέχνη και το κανάλι. Στη δήλωσή τους μιλούν για ταύτιση του βιαστή και του θύματος, για προτροπή σε τέλεση βιασμού, σε διάδοση σεξιστικών ιδεών και άλλα τέτοια ωραία. Τι λένε όμως για άλλα τηλεοπτικά προγράμματα, από ριάλιτι τύπου «η εκδίκηση της ξανθιάς», για τα απείρου κάλους σεξιστικά ξεσπάσματα τηλεοπτικών αστέρων τύπου Λαζόπουλου, Αναστασιάδη, Κανάκη, για τις σεξοδιαφημίσεις, για τα ρεπορτάζ εξάρθρωσης κυκλωμάτων μαστροπείας, με ταυτόχρονη προβολή βίντεο ημίγυμων γυναικών σε σεξουαλικά καλέσματα... Τι λένε όταν οι «προτροπές» είναι πανταχού παρούσες στο πεδίο της καθημερινότητας, όταν γίνονται πράξεις, όταν δεν έχουν τα χαρακτηριστικά φύσκα, του ζητήματος που εύκολα το πάνω και το αφήνω, που στερούνται του θεαματικού προστατευτικού περιτυλίγματος; Τι λένε τελικά για την –με χίλιους τρόπους- αναπαραγωγή των πατριαρχικών ρόλων και

επιβολών, που κυφορούν τις αναρίθμητες εκφράσεις σεξιστικής συμπεριφοράς;

Και ζητούν από το Εθνικό Συμβούλιο Τηλεόρασης να καλέσει άμεσα σε απολογία τους υπευθύνους της κρατικής τηλεόρασης. Και η κρατική τηλεόραση απαντά με μια «λιτή» συγγνώμη στο κοινό της και με τη δήλωση ότι τις «κακές κουβέντες» τις είπε ο Τσόκλης, δε φέρει καμιά ευθύνη γι' αυτές. **Μια θεσμική απάντηση-διευθέτηση του ζητήματος και το θέμα έκλεισε.** Για να μπορεί να διεξάγεται ανενόχλητα ένας καθημερινά κηρυγμένος πόλεμος, με βιασμούς και δολοφονίες γυναικών και παιδιών από «ξαναμμένα» αρσενικά, που στην καλύτερη των περιπτώσεων εξαντλούνται σε μονόστηλα κάποιας αστικής εφημερίδας, για να κακοποιούνται συστηματικά γυναίκες από τους «οξύθυμους» συζύγους τους κι αυτό να μη βγαίνει έξω από το θόλο της οικογενειακής εστίας, για να μπορούν να αναπαράγονται αδιάρρηκτες και να εμπλουτίζονται οι πατριαρχικές σχέσεις...

Όμως, έχουμε ξαναπεί, ο πόλεμος αυτός έχει πρόσημο, έχει αρχή, μέση, τέλος, έχει φύλο, κράτος, νόμους, κώδικες, συμπεριφορές, θεσμούς, μηχανισμούς, υποταγή. Η πατριαρχία δεν εκδηλώνεται μονάχα μέσα από τις γλοιώδεις σεξιστικές δηλώσεις ενός ασήμαντου –στην πραγματικότητα- Τσόκλη, αλλά είναι παντού και συνέχεια παρούσα συνθήκη. Γι' αυτό οι θεαματικές καταγγελίες και οι δηλώσεις μετάνοιας από τα υποστυλώματα του πατριαρχικού κόσμου, όχι γέλιο αλλά μόνο οργή μπορεί να προκαλέσουν.

ΣΤΙΣ ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ ΜΑΣ

(από τα μονόστηλα των εφημερίδων)...

Την ίδια περίοδο, που ο παραπάνω συρφετός έσκιζε τα ιμάτιά του ενάντια στις δηλώσεις του «λαμπερού» Τσόκλη, λίγες γραμμές σε 1-2 αστικές εφημερίδες «κάλυπταν» **το θάνατο μιας γυναίκας από τη Νιγηρία, σε γειτονιά του Ιλίου.** Σύμφωνα με τα δημοσιεύματα «...το θύμα συζούσε με τον 33χρονο και φιλονίκησαν μέσα στο διαμέρισμα, όπου ο άνδρας την τραυμάτισε με ξιφολόγη μήκους 40 εκατοστών. Η γυναίκα κατάφερε να συρθεί μέχρι το σημείο όπου βρέθηκε βαρύτατα τραυματισμένη και εξέπνευσε λίγη ώρα αργότερα στο νοσοκομείο». Το περιστατικό πέρασε «στα ψιλά», ως άλλο ένα «έγκλημα πάθους», και ο θάνατος της νεαρής γυναίκας θάφτηκε μαζί με το σώμα της, κακοποιημένο για μια ακόμη φορά, από τη σιωπή και την αδιαφορία.

Περιμένοντας το επόμενο τρένο...

[να σκέφτεσαι τα κομμένα δέντρα του πευκώνα]

Κάθε μια ώρα διέρχονται τα τρένα του προασιακού που κάνουν στάση στο σταθμό των Αγίων Αναργύρων από τα τέλη του περασμένου Αυγούστου, όταν κι ο νέος σταθμός δόθηκε σε λειτουργία, ενώ –έως τώρα- δεν υπάρχει σχεδιασμός διεύρυνσης αυτών των δρομολογίων. Η συνθήκη αυτή αποτελεί από μόνη της μια νικηρή κι αποστομωτική απάντηση σε όσους εδώ και χρόνια προσδοκούσαν «κοινωνικά οφέλη» από την κατασκευή και λειτουργία του σταθμού του προασιακού στους Αγίους Αναργύρους, και με τον τρόπο τους την τελευταία πενταετία συνέπαιταν ή συναινούσαν στο περιβαλλοντικό έγκλημα.

■ **Οι εξαιρέτοι και δημαγωγοί τοπικοί άρχοντες,** που έδωσαν «μάχη» για την παράδοση του πευκώνα στις κατασκευαστικές εταιρείες και στον ΟΣΕ.

■ **Οι χειραγωγοί της αριστεράς** που υπαναχώρησαν στις αρχικές τους χλιαρές αντιδράσεις, φτάνοντας στο σημείο να διεκδικούν απλά και μόνο αντισταθμιστικές «πράσινες» παροχές στην ευρύτερη περιοχή των Αγίων. Σύρθηκαν πίσω από μικροαστικές απαιτήσεις για «ανάπτυξη» του δήμου (μπας και τοιμπήσουν κανένα ψηφαλάκι), και τελικά στήριξαν τον προασιακό ως ένα «πράσινο» μέσο μαζικής μεταφοράς.

■ **Ο αδηφάγος τοπικός εμπορικός σύλλογος** που προσδοκούσε αύξηση της αγοραστικής κίνησης από τη διέλευση του προασιακού και παρείχε χέρι στήριξης στην ομαλή συνέχιση των ληστρικών (προς το φυσικό περιβάλλον) έργων. Για να

μείνει τελικά μετά από μια 5ετία δίχως καταναλωτικό κοινό (και καμιά φορά δίχως καταστήματα) εξαιτίας της επέλασης του καπιταλισμού στην αγοραστική ικανότητα των ντόπιων (όμοια με την αντίστοιχη επέλαση της ανάπτυξης πάνω στον πευκώνα).

-Κάποιοι θλιβεροί κάτοικοι και ιδιοκτήτες ακινήτων

της πέριξ του σταθμού περιοχής, που μετά τα κούτσουρα των κομμένων δέντρων του πευκώνα ευελπιστούσαν πως θα μαζέψουν και κάποια παραπάνω χιλιάδες ευρώ από την άνοδο των αντικειμενικών αξιών της περιοχής και τη συνεπακόλουθη αύξηση των ενοικίων ή την αύξηση της αξίας πώλησης των ακινήτων τους.

Πέντε χρόνια λοιπόν μετά τις θηριώδεις της ανάπτυξης στον πευκώνα των Αγίων Αναργύρων, ουδείς από τους χορηγούς κι υποστηρικτές του έργου μπορεί να υποστηρίξει τα οφέλη που απέφερε στην τοπική κοινωνία. Δίπλα στον ξεριζωμένο πευκώνα, οι αμαρσοστοιχίες του τραίνου της ανάπτυξης αδυνατούν να εξυπηρετήσουν εκείνες τις κοινωνικές ανάγκες στο όνομα των οποίων ισοπεδώθηκε η ζωή ενός μικρού δάσους και η ποιότητα ζωής των ανθρώπων μιας γειτονιάς. **«Ανάπτυξη = Θάνατος»,** γράφαμε πριν από μια πενταετία με συνθήματα έξω από το εργοστάσιο της κατασκευαστικής εταιρείας που ισοπέδωνε τον πευκώνα της γειτονιάς μας. Αρνούμενοι αυτά τα συνεχιζόμενα εγκλήματα της εξουσίας, θα συνεχίσουμε **να υπονομεύουμε και να σαμποτάρουμε κάθε «αιφόρα» ή «πράσινη» ανάπτυξη.**

Από το Ελληνικό... μέχρι το Πάρκο Τρίτση

“φιλέτα” ελεύθερης γης στο στόχαστρο των μηχανών της “πράσινης ανάπτυξης”

“...το κέντρο βάρους πρέπει να δοθεί στο παραλιακό μέτωπο, στους προσβάσιμους δημόσιους χώρους μέσα στην πόλη και στις πιο υποβαθμισμένες περιοχές της Αθήνας. Στην Αθήνα έχουμε πολύ δημόσιο χώρο που δεν χρησιμοποιούμε και πρέπει να ενταχθεί στο ρυθμό της πόλης, στην καθημερινή της λειτουργία. Βέβαια σε αυτό το πλαίσιο εντάσσεται και το Ελληνικό όπως και το Γουδί και το πάρκο Τρίτση και πολλά άλλα. Έχουμε χώρους στην Αθήνα που τους έχουμε σχεδόν εγκαταλελειμμένους και πρέπει να τους αξιοποιήσουμε...” Από συνέντευξη της υπουργού Ανάπτυξης σχετικά με τους δημόσιους χώρους στις αρχές του έτους.

Το παραπάνω απόσπασμα προοιωνίζει εύγλωττα την τύχη των λιγοστών πλέον δημόσιων χώρων του λεκανοπεδίου της ατικής. Μάλιστα σε συνθήκες «κρίσης», με την «ύφεση» των επενδυτικών δραστηριοτήτων και τις μακριές ουρές των ανέργων να αποτελούν το ιδανικότερο φόντο για την απόσπαση κοινωνικής συναίνεσης, η όρεξη για τους επαγγελματίες της λευκασίας έχει ήδη ανοίξει. Μετά την express υπογραφή μνημονίου μεταξύ του πρωθυπουργού και μεγιστάνων Καταριανών για την «αξιοποίηση» του Ελληνικού, οι αμφιβολίες περιοσεύουν. Δε θα μείνει οπιθαμή γης ανεκμετάλλευτη. Ένα νέο Μόντε Κάρλο είναι στα σκαριά, με κλιδάτα ξενοδοχεία, μαρίνα για σκαφάτους, πολυτελείς αθλητικές εγκαταστάσεις, πλωτό καζίνο, spa, ποίνες, διώρυγα, υπόγειο πάρκινγκ, ένας χώρος που θα μπορεί να φιλοξενεί ταυτόχρονα 5.500 πελάτες. Τα σχέδια για να γίνει το Ελληνικό χώρος πρασίνου ματαιώθηκαν, μιας που κάτι τέτοιο, όπως ανερυθρίαστα ειπώθηκε διά στόματος Παπανδρέου, θα δημιουργούσε «επικίνδυνο άβατο και γκέτο». Η ατάκα είναι μνημείο κυνισμού και στην προέκτασή της δε δείχνει άλλο από τη βεβαιότητα ότι απευθύνεται σε ηλιθίους, από τους οποίους η απόσπαση συναίνεσης δεν απαιτεί καν στοιχειώδη επιχειρήματα. Να επισημανθεί επιπλέον ότι οι όποιες «κραυγές οικουαίσθησης» για την περιοχική εξαντλήθηκαν, μαζί με τις μεγαλειώδεις σε κωδαιότητα απεργίες πείνας του δημάρχου του Ελληνικού, μόλις διεκπεραιώθηκε το εκτονωτικό και ψηφοθηρικό τους έργο.

Λίγο πιο δυτικά, ένα νέο μνημόνιο υπογράφεται με κινέζικους ομίλους, που πέραν των τουριστικών, ναυπλιακών και άλλων επενδύσεων, ενδιαφέρονται και για την κατασκευή ενός εμπορευματοποιο κέντρου στο **Θριάσιο πεδίο**. Για να συμπληρωθεί το ήδη ρημαγμένο τοπίο του Θριασίου από την πριν από δύο περίπου χρόνια συμφωνία που είχε κλείσει η ΔΕΗ με τη Χαλυβουργική για τη λειτουργία δύο μονάδων παραγωγής ενέργειας με χρήση φυσικού αερίου. Και από την, εδώ και δεκαετίες, δραστηριοποίηση εταιριών όπως η ΠΕΤΡΟΛΑ, η ΠΥΡΚΑΛ κ.α. γνωστές για την καταστροφή και το θάνατο που σκορπίζουν σε ανθρώπους (ας μην ξεχνάμε του **12 ανθρώπους που χάθηκαν το 1992 στην Πετρόλα**, σε ένα από τα αναρίθμητα εργατικά ατυχήματα της εταιρίας και πιο πρόσφατα τους τέσσερις ανθρώπους που τραυματίστηκαν σοβαρά -αρχές Οκτώβρη-

του 1992 στην Πετρόλα, σε ένα από τα αναρίθμητα εργατικά ατυχήματα της εταιρίας και πιο πρόσφατα τους τέσσερις ανθρώπους που τραυματίστηκαν σοβαρά -αρχές Οκτώβρη-

φωτό από το “μαγευτικό” Θριάσιο του οικολογικά ευαίσθητου “Ομίλου Λάτση”

στη Χαλυβουργική) και στα γύρω περιβάλλοντα, κερσαία και θαλάσσια. Αυτή τη φορά όμως, η λευκασία έχει άρωμα «ανάπτυξης». Έτσι βαφτίζεται, για να γίνεται πιο εύπεπτη, η ατέλειωτη ροή εμπορευμάτων, οχημάτων και στρατιών καταναλωτών, αποκαμωμένων από τη μισωτή εργασία, από και προς το εν λόγω εμπορικό κέντρο...

Όσο για το **Ποικίλο όρος**, δεν έχουν όριο τα παιχνίδια που παίζονται εκεί. Το τελευταίο που ετοιμάζουν τώρα είναι να το αναδασώσουν! ποτίζοντας τα νερά φυτά με το νερό μιας λιμνοδεξαμενής -όπως τη λένε. Το νερό της θα προέρχεται από την επεξεργασία των λυμάτων στην Ψυττάλεια και ενεργειακά θα τροφοδοτείται από φωτοβολταϊκό πάρκο 1MW που θα δημιουργηθεί στο Σχιστό. Το τελευταίο είναι το ζουμί της υπόθεσης κι αυτό που ουσιαστικά θέλουν να κάνουν, στο πλαίσιο πάντα της προώθησης της πράσινης επιχειρηματικότητας. Η βιτρίνα, αυτή τη φορά, είναι το «όραμα για ξαναπρασίνισμα» του βουνού, με τη φύτευση κάποιων δεντρυλιών -που το πιθανότερο είναι να μην έχουν καμιά τύχη (όπως και εκείνα της καμένης Πάρνηθας).

Και η λευκασία στις γειτονιές μας... (ή αλλιώς για το Πάρκο Τρίτση)

Στο **Πάρκο Τρίτση**, αυτό το σπάνιο βιότοπο κλωρίδας και πανίδας των 1100 περίπου στρεμμάτων, οι διαδικασίες για την «αξιοποίηση» του χώρου εντατικοποιούνται. Μόνο που εδώ η **εμπορευματοποίηση** ακολουθεί κατά πόδας τη νέα οικο-καραμέλα, της **ανάπτυξης ενδεδυμένης με μπόλικη οικουαίσθησης και άπειρη ρητορεία για την ανάγκη καλλιέργειας οικολογικής συνείδησης**. Αλίμονο, όχι σκέτης συνείδησης, αλλά με συνοδεία πολλών οικολογικο-εμπορικών δραστηριοτήτων. Έτσι, μπορεί το Πάρκο να είναι ένα ωραιότατο φιλέτο για τους κάθε λογής Λάτσηδες, που καθόλου δε θα τους κακόπεφτε ένα ευρύχωρο κομμάτι του για πάσης φύσεως επενδυτικές δραστηριότητες (π.χ. τύπου MALL), ταυτόχρονα όμως αναπτύσσεται και ένα ευρύ φάσμα εμπορευματοποίησης του Πάρκου μέσα από «οικολογικές», όπως πλασάρονται, επιχειρήσεις και διεξαγωγή φεστιβαλικού τύπου εκδηλώσεων.

Εκτός δηλαδή από την τεράστια τιμωροκαφετέρια κεντρικά του πάρκου, ένα ξεκάθαρο των προθέσεων του μαγαζάκι, στο Πάρκο τα τελευταία χρόνια ξεφύτρωσαν επιχειρήσεις, όπως τα Natura shops και το ερπετάριο. Με βιτρίνα την πώληση βιολογικών προϊόντων (η «υγεινή» διατροφική πρόταση του κόσμου του εμπορίου «απέναντι» στα «ανθυγιεινά» συμβατικά τρόφιμα του ίδιου κόσμου) τα Natura είναι κλασικά μαγαζάκια, με τραπέζοκαθίσματα, υψηλές τιμές και μπόλικη ηχορύπανση. Το ερπετάριο πάλι, που διαφημίζεται ως χώρος εκπαιδευτικής επιμόρφωσης, διαθέτει προς θέαση ζωντανά ερπετά από όλο τον κόσμο, στοιβαγμένα σε γυάλινες θήκες, έναντι σημαντικού χρηματικού αντιτίμου. Η όλη διαδικασία αναδύει έντονα την αποφορά του κυρίαρχου ανθρωποκεντρικού τρόπου αντιμετώπισης των άλλων πλασμάτων ως πράγματα, τη χρήση τους ως αντικείμενα διασκέδασης και εξάντλησης της περιέργειας των πιτσιρικιών, που με πρωτοβουλία γονέων και εκπαιδευτικών συρρέουν να καζέψουν! όλοι μαζί τα ερπετά.

Το τελευταίο διάστημα, τέτοια μαγαζάκια πληθαίνουν. Η επιχείρηση ενοικίασης ποδηλάτων και ποδηλατικού εξοπλισμού μέσα στο Πάρκο διαφημίζεται ως σωτήρια πρωτοβουλία που θα ενθαρρύνει τη χρήση του ποδηλάτου ως το οικολογικότερο μέσο κυκλοφορίας. Ο κόσμος όμως χρησιμοποιεί έτσι κι αλλιώς το ποδήλατό του στο Πάρκο.

Επομένως η κίνηση αυτή δε μπορεί παρά να ειπωθεί ως επιχείρηση εμπορευματοποίησης, υπό το πρόσχημα πάντα του οικολογικού-εναλλακτικού- μιας ανάγκης μας. Γιατί κατά το «εμπορευματοικό δίκαιο», κάτι που απόλυτα συμμερίζεται και ο Φορέας Διαχείρισης του Πάρκου, δε νοείται δραστηριότητα χωρίς διαμεσολάβηση, χωρίς χρηματική συναλλαγή. Η λογική είναι απλή: **για να μετέχεις σε κάτι, πρέπει πάντα να πληρώνεις, πρέπει πάντα κάποιος άλλος να «φροντίζει» για σένα.**

ώρα για “πράσινες” μπίζνες

Και ο κατάλογος μακρύς. Επιχείρηση με άλογα, τρενάκι περιήγησης στα «αξιοθέατα» του Πάρκου -για το οποίο παρεπιπόντως θα δαπανηθούν χρήματα της «κορηγίας» του Λάτση, οικοβιβλιοπωλείο (τι θα πουλάει άραγε; Χάρτες του τύπου «γνωρίστε τα ελληνικά μονοπάτια»;)... Επίσης, καλούν σε ομάδες εθελοντικής δεντροφύτευσης και καθαριότητας στο Πάρκο -πέρα από τα προβληματικά του εθελοντισμού, να σημειωθεί ότι τις ομάδες αυτές τις συγκροτούν για να «απορροφήσουν» κονδύλια, που φυσικά δεν πηγαίνουν στην τσέπη των εθελοντών. Τελευταία μάθαμε ότι προωθείται και δημιουργία ρεμπετάδικου, αριστερά στα Natura, το οποίο διεκδικείται από την ιδιοκτήτρια του εστιατορίου που λειτουργεί εκεί. Μήπως και το ρεμπετάδικο θα βαφτιστεί οικολογικό, **με το σερβίρισμα καμιάς βιολογικής μελιτζάνας** ή απλά πρόκειται για κάτι που ξέφυγε από τη βιτρίνα της οικολογικο-μπίζνας;

Αξιοσημείωτο είναι και το γεγονός ότι στο χώρο του Πάρκου, πραγματοποιούνται και φεστιβαλικού τύπου εκδηλώσεις, με τις ευλογίες φυσικά του Φορέα και το αζημίωτο (για το οικοπαζάρι ο Φορέας εισέπραξε, μετά από παζάρια!, 700 ευρώ για την παραχώρηση του πάρκου). Το δρόμο εξάλλου άνοιξε πρώτος ο Δήμος Ιλίου με τις φιέστες που διοργανώνει χρόνια τώρα εκεί. Φεστιβάλ, όπως το legalize it, που διοργανώθηκε πέρυσι το Μάιο και πιο πρόσφατα αυτά της ΚΝΕ και του οικοπαζαριού, δεν κατοχυρώνουν παρά τη χρηστική σχέση των επισκεπτών τους με το Πάρκο, για να μην αναφέρουμε διάφορες εμπορικές δραστηριότητες απείρου κάλλους που λαμβάνουν χώρα σ' αυτά. Ουσιαστικά, αποτελούν προοιωνό της ελεγχόμενης και με αντίτιμο χρήσης του Πάρκου, όπου θα μπορείς να πηγαίνεις μόνο όταν διοργανώνεται κάποιο happening.

Ένα είναι βέβαιο: **το Πάρκο κινδυνεύει**. Πρόσφατο δημοσίευμα σε μεγάλη αστική φυλλάδα, παρουσιάζει το πάρκο ρημαγμένο, με λίμνες-έλη, κτίρια κατεστραμμένα, σκουπίδια παντού, κρηνίου τόπο με λίγα λόγια. Στο ρόλο του αφηγητή «της ερήμου» ένας επαγγελματίας οικολόγος της μη κυβερνητικής οργάνωσης KEAN, που πρόσφατα διορίστηκε από το υπουργείο στη θέση του αντιπροέδρου του Φορέα διαχείρισης του πάρκου. Ο συγκεκριμένος, όπως επιβεβαιώνεται και από το συγκεκριμένο άρθρο, έχει αναλάβει να διεκπεραιώσει με το γάντι τη νομιμοποίηση κοινωνικά της οικονομικής εκμετάλλευσης όχι μόνο των κτιρίων του πάρκου, αλλά γενικά των εκτάσεών του, ακόμη και των δέντρων του και των καρπών τους (μήπως το τελευταίο σχετίζεται με πρόσφατη δράση της κατ'άληψης του Αγρού, για συλλογικό μάζμα φισικιών;). Να

ο πρόεδρος του Ομίλου Λάτση χαμογελά γιατί μόλις ανακάλυψε “πράσινες επενδύσεις” στο Πάρκο Τρίτση

για το εγχείρημα του Αγρού στο πάρκο Τρίτση

μη μείνει τίποτε ανεκμετάλλευτο, είναι το μοτό του. Και φυσικά, η τραγικότητα στην περιγραφή της εγκατάλειψης του πάρκου, επιστρατεύεται για να εισαχθεί με υπόγειο τρόπο η εμπορευματοποίησή του. **Κλασική πρόταση από τους βρυκόλακες των λιγοστών πια δημόσιων χώρων: «για να σωθεί πρέπει να αξιοποιηθεί οικονομικά».** Και ταιριάζει αυτό με το «Ειδικό Αναπτυξιακό Σχέδιο για τη δυτική Αθήνα» που ανακοίνωσε η υπουργός οικονομίας στις αρχές Ιούνη, για την ενίσχυση της «πράσινης επιχειρηματικότητας» στη δυτική Αθήνα, με άμεσο στόχο το Πάρκο τρίτση (φυσικά και το Ποικίλο όρος).

Ενάντια στους κάθε λογής εργολάβους της λεπλασίας του, αντιπνύνουμε ότι **το πάρκο θα παραμείνει ένας ζωντανός ελεύθερος χώρος, μόνο αν τον αντιλαμβανόμαστε ως ένα δικό μας χώρο, όπου μπορούμε να περπατήσουμε, να τρέξουμε, να παίξουμε, να αναπνεύσουμε, χωρίς τη διαμεσολάβηση ειδικών, εμπόρων και θεσμικών παραγόντων.** Η διαφύλαξη του ανοικτού χαρακτήρα του Πάρκου μπορεί να γίνει μόνο από εμάς, συλλογικά, χωρίς κηδεμόνες και εγγυητές. Κι αυτό μπορεί να συμβεί. Μένει να το δοκιμάσουμε.

Από το Μάιο του 2009, μια ομάδα ανθρώπων από τις γύρω αλλά και από άλλες περιοχές της Αθήνας, έχει κάνει **κατάληψη** σε ένα χώρο νοτιοδυτικά του Πάρκου. Ο λόγος για τον **Αγρό, το Αυτοδιαχειριζόμενο κατελημμένο έδαφος,** που προτάσσει την οικειοποίηση του Πάρκου και γενικά της δημόσιας γης, μέσα από ανοιχτές συλλογικές διαδικασίες, αντιεμπορευματικά, χωρίς αρχηγούς, ειδικούς και πάσης φύσεως διαμεσολαβητές (δημάρχους, κομματικούς, ΜΚΟ, media). Οικειοποίηση, μέσα από την **αυτοοργανωμένη καλλιέργεια της γης, με σπόρους από παραδοσιακές ποικιλίες, με τα ίδια μας τα χέρια, χωρίς φυτοφάρμακα και μακριά από βιομηχανοποιημένα πρότυπα.** Για να ανακτήσουμε τη χαμένη επαφή με τη γη, να σπάσει –έστω σε ένα βαθμό– το δίπολο παραγωγού-καταναλωτή, να εναντιωθούμε στα επιβαλλόμενα διατροφικά μοντέλα. Και πιο πέρα, ο Αγρός, με σταθερές παρεμβάσεις στέκεται κάθετα αντιπθέμενος στην εμπορευματοποίηση του Πάρκου και στη μετατροπή του σε τσιφλίκι των επίδοξων κηδεμόνων του (βλ. Φορέα Διαχείρισης, δήμαρχοι, υπουργείο, Λάτσης κ.α.). Επιπλέον, θέτει κοινωνικά και ζητήματα ενάντια στον οδοστρωτήρα της λεγόμενης ανάπτυξης, που τάζει να εξαφανίσει και την τελευταία σπιθαμή ελεύθερου δημόσιου χώρου. Τα χαρακτηριστικά λειτουργίας και οι δράσεις του Αγρού, όπως ήταν επόμενο ενόχλησαν τους θεσμικούς εργολάβους του Πάρκου, όπως και κάποια φασιστοειδή. Πέρα από τις διακοπές ρεύματος και νερού στις οποίες επιδόθηκε ο Φορέας προκειμένου να παρεμποδίσει τη λειτουργία του εγχειρήματος, τον Οκτώβριο του 2009, με πρωτοβουλία του θρασυδελίου δημάρχου Ζενέτου, ισοπεδώνει με μπουλντόζα

το αυτοσχέδιο σπορείο του Αγρού. Ακολουθεί φασιστική εμπρηστική επίθεση στα τέλη του Δεκέμβρη και μια δεύτερη στα μέσα Απρίλη, στο κτίριο του Αγρού. Οι ζημιές αποκαταστάθηκαν σταδιακά, με τη βοήθεια αλληλέγγυων συντρόφων και συντροφισσών και φυσικά το κατεστραμμένο από το φορέα σπορείο ξαναφτιάχτηκε με περίσσεια φροντίδα, για να φιλοξενεί τα μικρά φυτά μέχρι αυτά να φυτευτούν στο χωράφι. Οι απαντήσεις δόθηκαν κοινωνικά και περιλάμβαναν παρεμβάσεις στο συμβούλιο του φορέα, μικροφωνικές, ενημερώσεις, μοιράσματα κειμένων του Αγρού, αφίσες και πορεία ενάντια στη φασιστική επίθεση. Οι απαντήσεις συνεχίζουν να δίνονται, με την ανυποχώρητη συνέχιση της λειτουργίας του εγχειρήματος με τα χαρακτηριστικά που προαναφέρθηκαν, με την κυριακάτικη ανοιχτή συνέλευσή του, την καλλιέργεια της γης –μάλιστα η καλοκαιρινή σοδειά ήταν ιδιαίτερα καλή!– τις εκδηλώσεις, τις δράσεις στο Πάρκο και πλήθος άλλων. **Η απάντηση είναι το ξεκάθαρο μήνυμα ότι ο Αγρός ήρθε για να μείνει.**

Η τελευταία παρέμβαση του Αγρού, είχε να κάνει με τη συλλογική συγκομιδή των καρπών των πολυάριθμων φιστικιών του Πάρκου, ενάντια στη λογική που θέλει τα δέντρα, τους καρπούς τους και εντέλει την ίδια τη γη υπό την κατοχή και την «προστασία» θεσμικών φορέων, γιατί η γη και οι καρποί της είναι για όλους μας.

Περισσότερα για το εγχείρημα του Αγρού στο

<http://eleftherosagros.blogspot.com>

φτήνια πάνω σε δύο ρόδες

● για τους “λαμπερούς”, πολυδάπανους και αντिलειτουργικούς ποδηλατόδρομους στο Ιλιον

Στην εποχή της «οικονομικής στενότητας» και της οικονομικής αφαιμάξης των κατώτερων κοινωνικών ομάδων –μεταξύ αυτών και της πλειοψηφίας των κατοίκων των περιοχών μας– οι τοπικοί διαχειριστές του δημόσιου χρήματος προβαίνουν σε **πράσινες “αβεργάδες”.** Τα δημοτικά συμβούλια του Ιλίου και της Πετρούπολης ενέκριναν προϋπολογισμούς μαμούθ και προχώρησαν στην κατασκευή «πράσινων διαδρομών» και ποδηλατόδρομων στην πόλη. Τι αλήθεια όμως εξυπηρετούν όλα αυτά τα φανταχτερά και προεκλογικά έργα;

Αν ξεκινήσουμε από την ίδια την λειτουργικότητα των ποδηλατόδρομων που έχουν κατασκευαστεί, θα διαπιστώσουμε πως ο σχεδιασμός τους δεν εξυπηρετεί τη χρήση του ποδηλάτου ως ένα βασικό μέσο μετακίνησης μέσα στην πόλη, αλλά προωθούν τη χρήση του ποδηλάτου ως «κόμπι» ή ως μέσο περιστασιακής χρήσης στον «ελεύθερο χρόνο» του ανθρώπου. Αυτό εξάλλου φαίνεται και από τους ποδηλατόδρομους που έχουν φτιαχτεί έως τώρα στο Ιλιον: σκοπός τους είναι να... *“ενώσουν το «διοικητικό» κι «εμπορικό» κέντρο του Ιλίου με το πάρκο Τρίτση”* (από τίτλο της προκήρυξης του σχετικού έργου). Εκτός όμως από τη μονοδιάστατη προωθούμενη χρήση του ποδηλάτου που μαρτυρά η συγκεκριμένη χάραξη των ποδηλατοδρόμων, αποκαλυπτικός είναι κι ο τρόπος κατασκευής τους: **1.379.917,09€ για στένεμα των δρόμων, διαπλάτυνση των πεζόδρομων και κατασκευή ποδηλατόδρομου πάνω στα πεζοδρόμια!** Είναι αδιαμφισβήτητο πως η φιλοσοφία κι ο σχεδιασμός αυτός σε καμία περίπτωση δε δίνει προτεραιότητα κίνησης στους ποδηλάτες αλλά το αντίθετο: τους εκθέτει σε πολλαπλάσιους κινδύνους και τους υποχρεώνει σε μη συνεχή κίνηση του ποδηλάτου τους, άρα τους κατατάσσει τελευταίους στη με-

τακίνηση. Κι αυτό συμβαίνει γιατί αφενός αναγκάζονται να σταματούν και να ανεβοκατεβαίνουν το πεζοδρόμιο σε κάθε διασταύρωση δρόμου κι αφετέρου καταλήγουν να διατηρούν χαμηλή ταχύτητα καθώς ο ποδηλατόδρομος είναι (καινοτομικά) κατασκευασμένος δίπλα σε πόρτες σπιτιών, αυλών και καταστημάτων και πάνω στο πεζοδρόμιο που χρησιμοποιούν εκατοντάδες κάτοικοι των γειτονιών και πελάτες του «εμπορικού κέντρου»!

Είναι λοιπόν προφανές πως ο σχεδιασμός και οι διαθέσεις της τοπικής αυτοδιοίκησης που διαχειρίζεται τα «πράσινα κονδύλια» της κεντρικής διοίκησης, δεν είναι η προώθηση του ποδηλάτου ως «ένα οικολογικό μέσο μετακίνησης μέσα στην πόλη» (όπως ψευδειπίγραφα διατυμπανίζουν), αφού το ίδιο το έργο περιορίζει την «ασφαλή μετακίνηση» των ποδηλατών. Βέβαια, η χρήση του ποδηλάτου μέσα στην πόλη απαιτεί ριζικές συστημικές αλλαγές, όχι απλά στη φιλοσοφία των δημόσιων έργων-υποδομών αλλά και στις υφιστάμενες σχέσεις εκμετάλλευσης και καταπίεσης, μέσα σε μια καπιταλιστική μητρόπολη όπου ο χώρος κι ο χρόνος καθορίζεται από την παραγωγή και την κατανάλωση, από τις επιβολές και τις απαγορεύσεις.

Περνώντας τώρα στις πραγματικές επιδιώξεις που έχουν οι «πράσινες ποδηλατικές διαδρομές» που κατασκευάζουν οι τοπικοί μας άρχοντες, **θα διαπιστώσουμε πως στις γειτονίες μας υπάρχει ένας συνολικότερος σχεδιασμός για την προώθηση «πράσινων δραστηριοτήτων αναψυχής», με επίκεντρό του το πάρκο Τρίτση.** Γι αυτόν ακριβώς τον λόγο, ενώνεται με ποδηλατόδρομο (χαμηλής ταχύτητας) το κέντρο του Ιλίου με το πάρκο. Για τους ιθύνοντες των υπουργείων και των δημαρχείων, το ποδήλατο αποτελεί ένα μέσο που μπορεί να χρησιμοποιηθεί μόνο μέσα σε ένα πάρκο, όχι χωρίς αντίτιμο βέβαια. Σε αυτήν την κατεύθυνση ο δήμος Ιλίου έχει δρομολογήσει την

ενοικίαση σε ιδιώτη καταστήματος ποδηλάτων εντός του πάρκου Τρίτση. Με αυτόν τον τρόπο, προωθείται άλλη μία εμπορική δραστηριότητα μέσα σε ένα δημόσιο χώρο. Αυτή είναι εξάλλου η φιλοσοφία της «πράσινης ανάπτυξης» που στις ημέρες μας η πολιτική διαχείριση προτάσσει για το ξέπέρασμα της κοινωνικής δυστυχίας! Εμπορευματοποίηση και επιχειρηματικότητα σε κάθε σπιθαμή ελεύθερου χώρου και χρόνου που θα καμουφλάρεται με περίσσεια οικολογική ευαισθησία και που θα αναζητεί καταναλωτές και τουρίστες.

Οι οικολογικές ρητορείες των τοπικών αρχόντων είναι ανεξάντλητες. Τη στιγμή μάλιστα που τα πραγματικά προβλήματα στις γειτονίες μας είναι αυτά της επιβίωσης και της οικονομικής ανέχειας, είναι τουλάχιστον προκλητικό να κατασπαταλούνται από τις τοπικές αρχές εκατοντάδες εκατομμύρια ευρώ για να δημιουργηθούν οι υποδομές μιας διευρυμένης «οικοτουριστικής αγοράς». Οι ποδηλατόδρομοι και οι ελεύθεροι-δημόσιοι χώροι μπορούν να εξυπηρετήσουν τις πραγματικές κοινωνικές ανάγκες (της μετακίνησης, της άθλησης, της ψυχαγωγίας, της επαφής με το φυσικό περιβάλλον), μόνο εάν τη διαμόρφωση και τη διαχείρισή τους την αναλάβουν οι κοινωνικές ομάδες που τους χρησιμοποιούν, μακριά από επιδιώξεις οικονομικού και πολιτικού κέρδους.

Χ ΒΓΑΙΝΟΥΜΕ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΔΕΝ ΥΠΑΚΟΥΜΕ

Η κρίσιμη περίοδος που διανύουμε, κρίσιμη ως προς τις επιλογές που καλούμαστε να κάνουμε, είναι αποτέλεσμα των μοντέλων κοινωνικής και οικονομικής οργάνωσης του καπιταλισμού (και των διάφορων μετασχηματισμών που έχει υποστεί). Ο καπιταλισμός ως σύστημα κοινωνικό – πολιτικό – οικονομικό είναι έρμαιο τόσο των δικών του δομικών αντιφάσεων, των ενδοκυριαρχικών αλληλοφαγωμάτων και ανταγωνισμών, όσο και των αποσταθεροποιητικών κοινωνικών και ταξικών αγώνων και διεκδικήσεων. Πράγμα που το καθιστά ευάλωτο σε κάθε είδους κρίση και αποδεικνύει με τον πιο προφανή τρόπο ότι δεν είναι θέμα αποτυχημένων πολιτικών που υιοθετούνται, αλλά πολιτικών που δεν μπορούν να είναι επιτυχημένες.

Με πρόσχημα την «έξοδό μας από την κρίση» και την «ανάπτυξη της χώρας» μέσω των

παγκόσμιων οικονομικών οργανισμών, προάγονται τα συμφέροντα των πολυεθνικών και των τραπεζών (Αξίζει να εξετάσει κάποιος την κατάσταση των χωρών όπου οι κρατικές λειτουργίες ανατέθηκαν σε τέτοιους οργανισμούς και να διαπιστώσει τα καταστροφικά αποτελέσματα), ενώ ταυτόχρονα τα χαμηλότερα στρώματα της κοινωνίας, επωμίζονται το βάρος της κασούρας. Την ίδια στιγμή η καταστολή σε κάθε έκφανση της καθημερινότητας εδραιώνεται με πρωτοφανή τρόπο, με σκοπό τον εκφοβισμό της κοινωνίας. Η έννοια «ανάπτυξη», είναι η γλώσσα και το εργαλείο της κυριαρχίας και του καπιταλισμού για να επεκτείνει τη λεηλασία της στους ανθρώπους και στον πλανήτη και ταυτόχρονα να νομιμοποιηθεί κοινωνικά ως κάτι «γενικά καλό» ή και αυτονόητο για τις ανθρώπινες κοινωνίες που «αξίζει να θυσιάσουμε γι' αυτό».

ΑΥΤΟΡΓΑΝΩΝΟΥΜΕ ΤΗ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ ΑΜΥΝΑΣ ΣΤΗΝ ΕΠΕΛΑΣΗ ΤΩΝ ΑΠΟ ΠΑΝΩ ΑΝΟΙΧΤΕΣ ΑΚΗΔΕΜΟΝΕΥΤΕΣ ΑΝΤΙΠΕΡΑΡΧΙΚΕΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΕΣ ΣΕ ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ, ΧΩΡΟΥΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ, ΣΧΟΛΕΙΑ, ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΟΥΜΕ ΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΙΖΟΥΜΕ ΧΩΡΙΣ ΑΡΧΗΓΟΥΣ ΚΑΙ ΕΙΔΙΚΟΥΣ

Χ ΦΤΙΑΧΝΟΥΜΕ ΔΙΚΤΥΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΗΛΟΒΟΗΘΕΙΑΣ

-ΑΠΟΤΡΟΠΗ ΕΞΩΣΕΩΝ ΚΑΙ ΔΙΑΚΟΠΩΝ ΡΕΥΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΝΕΡΟΥ

-ΧΑΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΖΑΡΙΑ

-ΣΥΛΛΟΓΙΚΕΣ ΚΟΥΖΙΝΕΣ

-ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΑΔΕΙΩΝ ΧΩΡΩΝ ΓΙΑ ΤΗ ΣΤΕΓΑΣΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΝΑΓΚΩΝ

ΠΑΡΑΜΕΝΟΥΜΕ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

ΚΑΙ ΠΕΡΝΑΜΕ ΣΤΗΝ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΜΕ ΟΠΛΑ ΜΑΣ ΤΗ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ, ΤΗΝ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ, ΤΗΝ ΑΥΤΟΡΓΑΝΩΣΗ

Χ ΚΑΝΕΝΑΣ ΜΟΝΟΣ ΤΟΥ ΠΟΤΕ ΚΑΙ ΠΟΥΘΕΝΑ

ΝΕΟ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

τα golden boys είναι εδώ

Δε θα μπορούσε να λείπει από την ατζέντα της επικαιρότητας η προσπάθεια αναδιάρθρωσης του εκπαιδευτικού συστήματος, μια προσπάθεια που κρατάει από τις αρχές της δεκαετίας του 90. Για την κυριαρχία η αναδιάρθρωση και ο εκσυγχρονισμός της εκπαιδευτικής μηχανής, με βάση τα διεθνή «στάνταρ» τόνωσης της παραγωγικότητας αποτελεί μείζον ζήτημα αλλά όλα αυτά τα χρόνια βρίσκεται απέναντί της μαχητικές κοινωνικές αντιτάσεις. Για άλλη μια φορά ένα νέο νομοσχέδιο είναι προς κατάθεση στη βουλή, με σαρωτικές κυριολεκτικά αλλαγές, τόσο στη δευτεροβάθμια όσο και στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Η νέα εκπαιδευτική μηχανή που στήνεται δεν αποτελεί απλά μια νέα επίθεση στον «κόσμο της παιδείας» αλλά σε ολόκληρο το σώμα της κοινωνίας. Πλέον θα αξιολογείται η παραγωγικότητα των σχολείων και με βάση αυτό θα υπάρχει και η ανάλογη χρηματοδότηση τους από ιδιώτες και κράτος. Το μοντέλο αυτό όπου κι αν εφαρμόστηκε, **δημιούργησε-θέσμιση σχολεία πολλών ταχυτήτων (τα σχολεία στις φτωχές γειτονίες είναι «αντιπαραγωγικά» σε αντίθεση με τα σχολεία στα καλά προάστια).** Η ενίσχυση της ανταγωνιστικότητας μεταξύ των σχολείων αλλά και μεταξύ των ίδιων των μαθητών καθώς και οι ταξικοί φραγμοί θα γιγαντώσουν για τους μη προνομιούχους, αφού η εισαγωγή τους σε κάποιο ανώτερο εκπαιδευτικό ίδρυμα θα είναι

άπαστο όνειρο. Ρυθμίζονται λοιπόν, οι «ανορθολογισμοί και οι ανισορροπίες» προηγούμενων νομοσχεδίων που πλέον δε βολεύουν τους κυρίαρχους. Για τα ανώτερα εκπαιδευτικά ιδρύματα, ανοίγει πλέον διάπλατα η πόρτα για την εισαγωγή ιδιωτικών παραγόντων. Όχι μόνο μέσω των ιδιωτικών ιδρυμάτων (στα οποία θα αναγκαστούν να καταφύγουν χιλιάδες μαθητές) αλλά και μέσω των οργάνων διοίκησης, καθώς πλέον θα υπάρχει και η θεσμική βούλα για τη συμμετοχή στελεχών της αγοράς στην ισότιμη λήψη αποφάσεων. **Επιχειρηματίες, manager και «golden boys»** θα βρουν μια πρώτη τάξεως ευκαιρία για την ευθυγράμμιση των πανεπιστημίων με την αγορά και τη μετατροπή τους σε μία πιο κερδοφόρα επιχείρηση, η οποία θα αναζητεί οικονομικούς πόρους είτε πουλώντας την επιχειρηματική έρευνα είτε κλείνοντας συμφωνίες με χορηγούς. Η περαιτέρω εντατικοποίηση των σπουδών και ο ανταγωνισμός θα αποτελέσουν την επόμενη μέρα του ελληνικού πανεπιστημίου. Η μόνη πραγματική συνθήκη που θα επικρατεί θα έχει να κάνει με την ολοκλήρωση των σπουδών μέσα στα επιτρεπόμενα χρονικά όρια. Τέλος, δεν θα μπορούσε να λείπει από το προοκάνιο και το ζήτημα της κατάρτησης του πανεπιστημιακού ασύλου: ένας διακαής πόθος της εξουσίας να τελειώνει και συμβολικά με κάθε τόπο ή απόπειρα διεύρυνσης κοινωνικών ελευθεριών.

ΠΡΑΣΙΝΑ ΚΑΘΡΕΦΤΑΚΙΑ

στη γκρίζα καθημερινότητα των «ιθαγενών»

Θα μπορούσε να ισχυριστεί κανείς πως οι εξαγγελίες των «πράσινων έργων» στις γειτονίες μας απέχουν πολύ από τα καθημερινά βάσανα και προβλήματα που απασχολούν την πληθώρα των κατοίκων, εργαζόμενων και ανέργων των γειτονιών μας. Κι όμως, ο κυνισμός της «πράσινης ανάπτυξης» στις γειτονίες μας, δε φαίνεται να έχει σταματημό. Σύμφωνα με πρόσφατα δημοσιεύματα στον αστικό τύπο, οι κρατικές μεθοδεύσεις για την επέλαση της πράσινης ανάπτυξης στις περιοχές των βορειοδυτικών προαστίων της Αττικής, έχουν οριζόντια και μετά το πανηγύρι των δημοτικών εκλογών. Εξάλλου η αρχή έγινε δια χειρός των τοπικών αρχόντων, με αναπλάσεις και έργα που καμία κοινωνική ανάγκη δεν εξυπρέτησαν αλλά αντίθετα συνεισέφεραν στην εμπρορευματοποίηση κι αποστείρωση των ελεύθερων και δημόσιων χώρων. Μετά λοιπόν από το σπημένο εκλογικό πανηγύρι της δημοκρατίας, τα «πράσινα σχέδια» πρόκειται να συνεχίσουν να υπόσχονται «βελτίωση της ποιότητας της ζωής» στις γειτονίες μας και ουσιαστικά να συνδράμουν στο ολοένα και μεγαλύτερο ξεζούμισμα των κατοίκων. Πώς θα γίνει αυτό; Σύμφωνα με το προωδούμενο σχέδιο «πράσινες γειτονίες» (εφημερίδα Τα Νέα 20/9/2010), οι δημόσιοι χώροι θα αναμορφωθούν για να αποκτήσουν ακόμη μεγαλύτερη (οικονομική) αξία χρήσης ενώ **οι ιδιωτικοί χώροι (κατοικίες, ιδιόκτητοι χώροι κτλ) θα αποτελέσουν πεδία «πράσινων επενδύσεων».** Φυσικά τα σχέδια για

«πράσινες κατοικίες» στις γειτονίες μας (πράσινες ταράτσες και μπαλκόνια, φωτοβολταϊκά στις στέγες, θερμομονώσεις διαμερισμάτων, διεύρυνση της ανακύκλωσης κ.ά.) δεν μπορούν να έρθουν και να φυτευτούν... από τον ουρανό. Προφανώς απαιτούν την αντίστοιχη χρηματοδότηση. **Τα «νοικοκυριά», λοιπόν, θα παρακινούνται να συνάψουν νέα (αυτή τη φορά «πράσινα») δάνεια** στο όνομα της «πράσινης ανάπτυξης» και της εξοικονόμησης εξόδων ενέργειας, θέρμανσης κτλ. Φαίνεται λοιπόν πως οι κρατικοί σχεδιασμοί δεν αγνοούν αλλά αδιαφορούν για τις δυσχερείς οικονομικές συνθήκες που βρίσκονται χιλιάδες «νοικοκυριά» στις γειτονίες μας, αφού σε συνεργασία με τα ληστρικά καταστήματα των τραπεζών προωθούν «πράσινα σχέδια» σε γειτονίες που η θηλιά της ανάπτυξης και του καπιταλισμού σφίγγει ολοένα και πιο πολύ στους λαϊμούς των «μη προνομιούχων». Η «πράσινη ανάπτυξη» δεν είναι όμως παρά ένα από τα κυριαρχικά ιδεολογήματα επίθεσης στις ζωές των από κάτω, ένας μοχλός απόσπασης κοινωνικής συναίνεσης στις επιλογές του κράτους και του καπιταλισμού, ντυμένος με το πράσινο άλλοθι της οικοευσιασθούς. **Ένα (επικερδές για τους από πάνω) πρασίνισμα της ανέκειας και της μιζέριας που επικρατεί στην καθημερινότητα των από κάτω. Ένα πρασίνισμα στην κοινωνική δυστυχία. Πράσινα καθρεφτάκια για τους ανήσυχους ιθαγενείς...**

ΠΙΣΩ ΡΟΥΦΙΑΝΟΙ

Η προϊσταμένη του 5ου γραφείου της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, κατόπιν εντολής του υπουργείου παιδείας ζήτησε από τους διευθυντές κατεληγμένων σχολείων του Ιλίου και του Καματερού να καταθέσουν στα τοπικά αστυνομικά τμήματα σχετικά με το κύμα καταλήψεων των προηγούμενων ημερών και μεταξύ άλλων να δώσουν στην αστυνομία τα ονόματα όσων "πρωτοστατούν" στις καταλήψεις.

Είναι προφανές πως το κύμα των καταλήψεων των προηγούμενων ημερών έκανε πολλούς να ιδρώσουν και άλλους τόσους να σκυλιάσουν στα τηλεοπτικά παράθυρα για "χαμένες ώρες διδασκαλίας" και "καταλήψεις χωρίς αιτήματα". Και μέσα σε όλα αυτά αναζητούνται και ρουφιάνοι διευθυντές για να ενισχύσουν το έργο της αστυνομίας.

αφίσα του θερσίτη με αφορμή την διαδικασία ποινικοποίησης των καταλήψεων που ξεκίνησε το τοπικό γραφείο β'βάθμιας εκπαίδευσης. Το κείμενο μας, που μοιράστηκε σε σχολεία της περιοχής, στο www.thersitits.gr και στο www.epipro.gr

Το μήνυμα, λοιπόν, πρέπει να είναι πιο ξεκάθαρο από ποτέ προς όσους λασπολογούν, επιτίθενται και ρουφιανεύουν τους καταλήψεις: Οι μαθητές/τριες και οι αλληλέγγυοι/ες θα υπερασπιστούν τους αγώνες τους και τις επιλογές τους

θα επιμένουν στις καταλήψεις

θα βρίσκονται στους δρόμους

ενάντια στο φόβο, ενάντια στην ασφυξία της εκπαιδευτικής μηχανής, των γονεϊκών νευρώσεων, του καθωσπρεπισμού, της αστυνομίας, των εισαγγελέων

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΣΧΟΛΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ
το blog του "επιθετικού προσδιορισμού"
www.epipro.gr

